

BURMESE
CLASSIC
.COM

မုလ်ပျံင်အိမ်

မုလ်ပျံင်အိမ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာအုပ်ပြုချက် - ၅၀၀၇၇၂၅၀၉
မျက်နှာပုံနှိပ်ပြုချက် - ၅၀၀၉၀၄၀၇၀၉

၂၀၁၀၊ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။

BURMESE
CLASSIC
.COM

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်နိုင် (ရွှေအိမ်မှူးစာပေ)
၁၈၂၊ ဘလမ်း၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံနှိပ် - ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉) (ကျောက်စိမ်း၊ စက်)
၁၇၁၊ (၃၃) လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးအောင်ကြီး (ဓန ၂၆)
(တောက်တောက်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်)
၁၆၉၊ (၃၃) လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

မျက်နှာပုံနှိပ် - MA O SAR
အုပ်စု - ၅၀၀
တန်းပို - ၁၂၀၀ကျပ်

အိုစာ၊ မ

စာအုပ်စာရင်း

ပုဂ္ဂလိကအိမ်/မအိုစာ၊ ရန်ကုန်
ရွှေအိမ်မှူးစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၁၄၂-စာ၊ ၁၃.၂၁ * ၂၀.၈၃ စင်တီမီတာ

(၁) ပုဂ္ဂလိကအိမ်

www.burmeseclassic.com

မအိုတင်္ဂါထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

၁။ ခေါ်စာပတ်တဲည

၂။ ဓလေ့စဉ်းယိုး

၃။ အရှင်လတ်လတ်

၄။ ကန္တာစီးဒေါ

၅။ ခေါ်စာပတ်တဲည

၆။ နတ်ကလေး

၇။ ဝဋ်ထောင်ကတော်နတ်

၈။ စာအုပ်တွေထွက်ရှိပြီးပါပြီ။

ယခု.....

ပုလ္လင်ပျံခံအိမ်

BURMESE
CLASSIC
.com

အထူးကဏ္ဍ

မအိုစာအား အကြံပေးစာ ရေး
သား ပေးဖို့လိုပါက “စာတိုက် သေတ္တာ
အမှတ် (၁၉၄) ရန်ကုန်မြို့” လိပ်စာတပ်၍
ပေးဖို့ လိုရပါသည်။

ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာတဲ့ အကြံ
ပေးစာ အစောင် (၂၀) ကို လက်မှတ်ထိုး
ထားသော စာအုပ်များ ပြန်လည်ပေးဖို့မှာ
ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်သူများရဲ့

မအိုစာ

ပရိတ်သတ်ထံမှ

သားကသရဲကြောက်တတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေကိုတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ
ဖတ်ပါတယ်။

“နတ်ကဝေမယ်” စာအုပ်ကဖတ်လို့သိပ်ကောင်းတယ်။

နောက်ထွက်မယ့်ဝတ္ထုတွေကိုပိုပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းအောင်
ရေးပေးပါ။

သားကကြောက်တတ်ပေမယ့် ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေကိုလစဉ်
မလွတ်တမ်းဖတ်ရှုအားပေးမှာပါ...။ ။

ဆရာမရဲ့ယာဝရည်ရိုတ်သတ်

(အောင်ဆန်းဦး)

ဒုးမှတ် (၁၇)၊ အောင်သပြေ (၁) လမ်း
ထောက်ကြန့် မြောက်ပိုင်းရပ်ကွက်၊

ပရိတ်သတ်ထံမှ

ကျွန်တော်က Ma O Sar ရဲ့စာဖတ်ပရိတ်သတ်တစ်ဦးပါ။

“နတ်ကဝေမယ်” စာအုပ်လို ပြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံပြီး ခြောက်ခြားစရာ

ကောင်းတဲ့ဝတ္ထုတွေထပ်ရေးပေးပါ။

ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သရဲခြောက်တဲ့ပြစ်ရပ်လေးတွေရှိပါတယ်။

Ma O Sar စာမူကြမ်းအောင်ရေးသားပေးဖို့ချင်ပါတယ်။

Ma O Sar ယာဝရည်အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ခင်ဗျာ

(သူရခေအောင်)

ကံကြီးကွမ်းယာ၊ ရာဇဝံသီပွဲလမ်းထောင့်

မန္တလေးမြို့။

ပရိတ်သတ်ထံမှ

မအိုစာရဲ့ဝတ္ထုတွေကထွက်သမျှဖတ်လိုသိပ်ကောင်းတယ်။
 ကျွန်တော်မအိုစာရဲ့ဝတ္ထုအားလုံးကိုကြိုက်တယ်။
 ဆရာမရဲ့ဝတ္ထုတွေကနည်းနည်းတိုတယ်လို့ခံစားရတယ်။
 ဒီထက်ရှည်ရှည်လေးရေးပေးပါလို့တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။
 အများပါရင်ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်.....။ ။

မအိုစာရဲ့စာဖတ်ပရိတ်သတ်တစ်ဦး

(မောင်ဇာနည်ထွန်း)

တိုက် (C)၊ အခန်း (၂၀၄)၊ ဗုဒ္ဓဘူ (ညောင်)
 နှင်းဆီကုန်းလမ်း၊ ဘိုးလိမ်းအောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်
 တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပရိတ်သတ်ထံမှ

“နတ်ကဝေမယ်” စာအုပ်ထဲက မအိုစာရဲ့အဖြစ်က အရမ်းသနားစရာ
 ကောင်းပါတယ်။
 ဖတ်နေရင်းနဲ့ မအိုစာတို့နှစ်ယောက်ကို ကူညီသူပေါ်ပါစေလို့ ဆုတောင်း
 မိတဲ့အထိဇာတ်လမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်။

မအိုစာကိုအမြဲတမ်းအကလေးနေတဲ့အမေပရိတ်သတ်

(ဇော်ဇော်ဝေ)

ငွေလမင်းအောင်ဆောင်
 ကန်သာ (၇) လမ်း၊ မကွေးမြို့

ပရိတ်သတ်ထံမှ

သမီးကဆရာမရဲ့ပရိတ်သတ်တစ်ယောက်ပါ...

ဆရာမကိုစာထည့်လို့ရတဲ့အတွက် ဘေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေက အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။

ဟိုးအရင်တုန်းက သမီးက သရဲကြောက်တတ်တယ်။

ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး သရဲမကြောက်တော့ဘူး။

"စအိုစာ" ဆိုတာကလောင်အမည်လား။

ဆရာမရဲ့အသက်ကမကြီးသေးဘူးလို့ သမီးထင်တယ်။

သမီးကိုဆရာမရဲ့ပရိတ်သတ်အဖွဲ့အသီးအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ပြန်စာနဲ့

အတူဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ထည့်ပေးစေချင်ပါတယ်။

ဆရာမတစ်ယောက်၊ မင်းလတ်တဲ့ကြယ်တစ်စွန်ဖြစ်၍

အောင်မြင်မှုတွေ သွတ်နှံနိုင်ပါစေ

(စေတနာဖြင့်)

ဝဲဇူးတိုင်း၊ ပန်းတောင်းမြို့နယ်

ဥသျှစ်ပင်၊ စေတနာ့စွန့်

မအိုစာ

ပုဆွေပျိုခံအိမ်

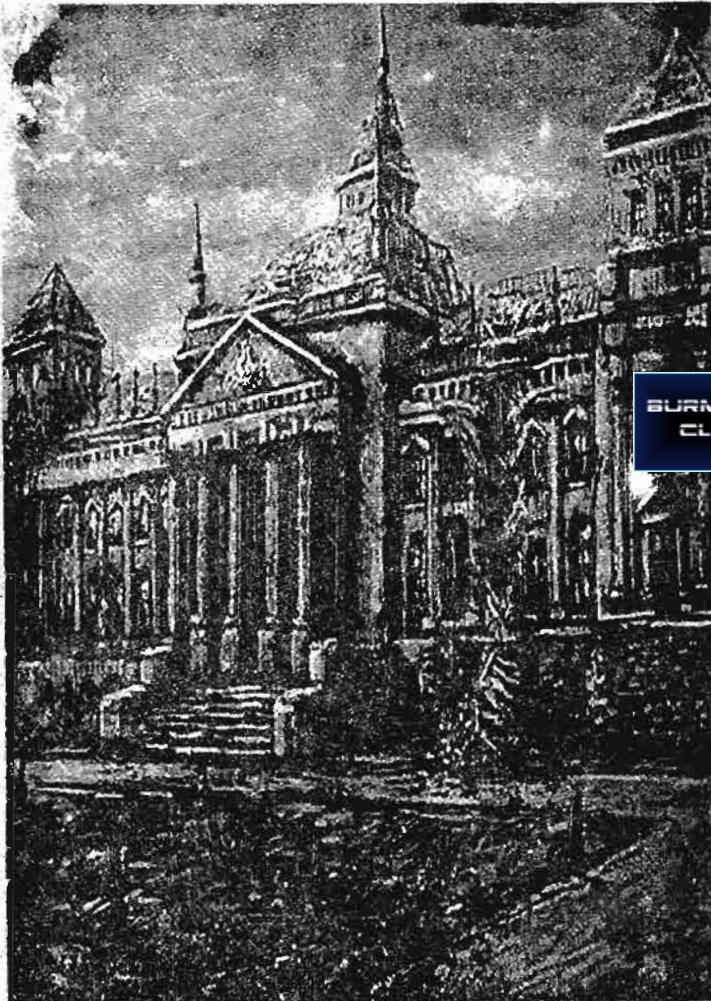
ပုဏ္ဏပျံ့ခံအိမ်

၁၁

ကမ်းခြေရွာသူများ ပြောစကား

(၁)

“ကျုပ် ညက ပုဏ္ဏပျံ့ခံအိမ်ကြီးရှေ့က ဖြတ်
ပြန်တော့... ဘာမြင်တယ်မှတ်လဲ၊ လူမနေတဲ့
အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်အခန်းမှာ မီးရောင်မှိန်မှိန်
လေး လင်းနေတယ်တော့...”

(၂)

“... ပုဏ္ဏပျံ့ခံအိမ်ကြီးက ရာဇဝင်နဲ့အေး...
အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက မျက်နှာဖြူတွေရဲ့ ဘိုတဲ
ထဲ အိမ်ရှေ့က မျက်နှာဖြူမကြီး တစ်ယောက်
ဟာ စိတ်တောက်ပြန်ပြီး သူတိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ခဲ့
တယ်လို့ တို့အဖွားက ပြောဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်
ကဆို ခံအိမ်ကြီးအနား အချိန်မတော် ဖြတ်သူ
တိုင်း ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ဂါဝန်ဖြူ
နဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှိုးတိုးရိပ်တိတ် မြင်ရ
တယ် ဆိုပဲ...”

(၃)

“ညည်းတလည်း ဂျပန်ခေတ် တုန်းကရော
ဘာထူးလို့လဲ၊ ပုဏ္ဏပျံ့ခံအိမ်ကြီးဟာ ကင်ပေတိုင်
စခန်းဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ဂျပန်တွေစမ်း
ဆီးနှိပ်စက်လို့ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ မျိုးချစ်တော်လှန်
ရေးသမားတွေရဲ့ အသက် သွေးတွေဟာ ရေ
တွက် လို့မရနိုင်ဘူး။ ဂျပန်တွေဟာ သူတို့ စမ်း
ဆီးနှိပ်စက်လို့ သေဆုံးသွားတဲ့ မျိုးချစ်တော်
တွေကို အိမ်ကြီးရဲ့ အနောက်မှာရှိတဲ့ ချောက်
ကြီးထဲ ပစ်ချလေ့ ရှိတယ်လို့ ငါ ကြားဖူးတယ်”

(၄)

“ဒါတင် ဘယ်တမလဲ အေ. . . တရုတ်သူဌေး
ကျော်လွင် လက်ထက်တပေါ့၊ ကျော်လွင်ဟာ
အိမ်စေမိန်းကလေးနဲ့ စောက်ပြန်လို့ သူမိန်းမ
ဟာ အရှက်ကြီးခွတ်ပြီး၊ စံအိမ်ကြီးရဲ့ ဝရံတာက
ခုန်ချခဲ့တာ ထင်မြို့လုံး ဟိုးဟိုးကျော်ပဲ၊ သူမိန်းမ
သေလို့မကြာဘူး. . . ကျော်လွင်ရဲ့ ကလေးနှစ်
ယောက်ဟာ ထာလဝမ်းရောဂါနဲ့ ပြိုကွဲသေခဲ့
ကြပြန်တယ်၊ ကျော်လွင် ကိုယ်တိုင်လည်း နှုနာ
ရောဂါခွဲကပ်ပြီး၊ လူတောထဲမတိုးဝံ့ဘဲ နောက်
ဆုံး တောင်းစားရတဲ့ သူတောင်းစားဘဝရောက်
ခဲ့တာ ညည်းတို့ မကြားဖူးဘူးလား၊ တရုတ်သူဌေး
ကျော်လွင် ပြိုကွဲဆိုးဝင်ပုံတကော့ တို့မြို့ရဲ့ ရာဇ
ဝင်မှာ စာတင်လောက်တယ် အေ”

MA O SAR

(၅)

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ညည်းတို့ ကျော်လွင်
အကြောင်းနဲ့တင် ရပ်မသွားနဲ့အုံး၊ ကျော်လွင်
အကြောင်းပြောရင်ဘီလေးဘိုင်အကြောင်း မပါ
လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ချစ်တီး ဘီလေးဘိုင်လေ. . .
ကျော်လွင်ဆီက အိမ်ကြီးကို အောက်ဈေးနဲ့ရ
တယ်ဆိုပြီး ဝယ်လိုက်တာ အိမ်ပေါ်တက်တဲ့နေ့
ပဲ၊ အဖျော်လွန်ပြီး အရက်တွေ မူးအောင်သောက်
တာလေ၊ နောက်နေ့ရောက်တော့ ထမင်းချက်
တုလား သွားနှိုးတဲ့အချိန်မှာ ဘီလေးဘိုင်ကို
အံဖတ်ဆိုပြီး သေနေတာတွေ့ရတယ်၊ ပုဏ္ဏပျံ
စံအိမ်ဟာ ဘယ်လိုမြို့လ်ဆိုးတွေများ ကြီးစိုးနေ
ပါလိမ့်”

MA O SAR

(၆)

“ပုဏ္ဏပျံ့ခံအိမ်မှာ နောက်ဆုံးနေသွားတဲ့ မြို့ပိုင်ဟောင်း မိသားစုအကြောင်း ငါ ပြောပြမယ်၊ ခံအိမ်ကြီးကို ဝယ်ပြီး တစ်ပတ်ကြာတော့ မြို့ပိုင်မိသားစုပြောင်းလာကြတယ်၊ ခံအိမ်ပေါ်တက်တဲ့ နေမှာပဲ မြို့ပိုင်ကြီးဟာ နှလုံးရောဂါအခဲနဲ့ အမောဖောက်ပြီး သေဆုံးခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြို့ပိုင်မင်းရဲ့ သားနဲ့ဆွေးမဟာ အိမ်ကြီးကို အလာလမ်းမှာ ကားမှောက်ပြီး ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့ပြန်တယ်၊ မြို့ပိုင်တော် ဒေါ်အိုစာဟာ တစ်နေ့တည်းမှာ ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ ကြမ္မာဆိုးကြောင့် သွတ်သွတ်ခါအောင် ရူးသွားပြီး အိမ်ကြီးကနေ ပျောက်သွားခဲ့တာ ခီနုထိအောင်ပါပဲ”

(၇)

“ညည်းတို့ စကားတွေ ရပ်လိုက်တော့... ငါ သတင်းတစ်ခု ကြားလာခဲ့တယ်၊ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ငြိမ်သက်နေတဲ့ ပုဏ္ဏပျံ့ခံအိမ်ကြီး ပြန်ပြီး အသက်ဝင်တော့မယ်အော့.. အာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြို့တပြောင်းလာတဲ့ သူဌေးလင်မယား နှစ်ယောက် ပုဏ္ဏပျံ့ကို ဝယ်လိုက်ပြီတဲ့”

ပုဏ္ဏပျံ့သို့ ခြေချမိသွေ

MA O SAR

ကမ်းခြေ ရွာလေးဟာ အမှောင်ထုအောက် နှစ်ခြိုက်
စွာ အိပ်မောကျနေချိန်... သောင်ပြင်နဲ့မလှမ်း မကမ်းမှာ
ရှိတဲ့ ပုဏ္ဏပျံ့စံအိမ်ရှေ့မှာတော့ ဂျစ်ကားတစ်စီး တုဲခနဲထိုးရပ်
သွားတယ်။

မင်းနေဟာ ကားစက်ကို အကြိမ်ကြိမ်လှည့်နှိုး
MA O SAR

www.burmeseclassic.com

လိုက်ရင်း...

“ဒုက္ခပါပဲကွာ... ဒီကားက တစ်လမ်းလုံး ဒုက္ခပေးတာ အားမရလို့ အိမ်ရှေ့ရောက်မှ ဆီပါပြတ်သွားပြန်ပြီ၊ ကဲ... ခင်ရေ ကိုယ်တို့ခြံဝင်းထဲကို လမ်းလျှောက် ဝင်မှရမယ်”

လို့ မိန်းမကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

မိန်းမဖြစ်သူဟာ အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်

ရင်း...

“ကိုမင်းနေ ရှင့်အိမ်ကြီးကလည်း လူနေဖို့မသင့်တဲ့အိမ်ကြီးဘဲ၊ ခြံတံခါးကိုကြည့်ပါဦး၊ ဒီလောက် သံချေးအထပ်ထပ်၊ ခြံနွယ်အထပ်ထပ် တက်နေတော့ ရှင့်ဖွင့်လို့တောင်ရပါ့မလား၊ ရှင့်အိမ်ကြီး ကြည့်ရတာ မကောင်းဆိုးရွားအိမ်ကြီး ကျနေတာပဲ...”

လို့ မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ မင်းနေဟာ

စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပြီး

“ဟာ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ ကားကတစ်မှောင့်၊ မင်းကတစ်မှောင့်နဲ့၊ ငရူးဟောင်းပစ္စည်းဆိုတာ တန်ဖိုးရှိ

MA O SAR

တယ်ကွ၊ ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုကိုလိုနီခေတ်က အိမ်ပုံစံမျိုးနောက်ထပ်မရနိုင်ဘူး၊ မင်း ဘာမှ နားမလည်ပါဘူးခင်ရာ၊ ကဲပါ အောက်ဆင်း... လမ်းလျှောက်ဝင်ကြမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မင်းနေရဲ့စကားကြောင့် မိန်းမဖြစ်သူဟာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လစေ့နေတဲ့ဗိုက်ကြီးကို လက်နဲ့အသာ ထိမ်းရင်း ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တယ်။

မင်းနေဟာ ခြံတံခါးစာနီးကို ချဉ်းကပ်သွားပြီး သော့ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

မိန်းမဖြစ်သူဟာ ခြံနွယ်ပိတ် ပေါင်းတွေကြားက ထစ်စွန်းတစ်စထွက်နေတဲ့ ကမည်းစာကို တီးတိုးဖတ်လိုက်ရင်း...

“ဟင်း... နာမည်ကိုက ‘ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်’ တဲ့ နာမည်နဲ့ အိမ်အိုကြီးက လိုက်လည်းလိုက်ပါပေတယ်၊ ကိုမင်းနေ ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပြောင်းပေးရမယ်နော်... နာမည်ကြီးကကြောက်စရာကြီး”

MA O SAR

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေဟာ ခြံသော့ဖွင့်
နေရင်းက

“မိန်းမရယ် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အနီးတိတ်
ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေအကြောင်း မင်းဘာမှ
နားမလည်ပါဘူး၊ ပုဏ္ဏယုံစံအိမ်ဆိုတဲ့ ကမ္ပည်းစာသား
က တကယ့်ဂန္ထဝင်ကွဲ၊ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာဆို ဒီလို
ရှေးဟောင်းအိမ်မျိုးကို တကယ့်လူကုန်ကြီးတွေမှ နေ
နိုင်တာကွ၊ ဟာ အရေးထဲသော့ကြပ်နေပြန်ပြီ၊ နေအုံး
ကားထဲမှာ ဆီဗူးရှိတယ်၊ ဆိုထိုးပြီး ဖွင့်ကြည့်ရမယ်”

လို့ရေရွတ်ရင်း မင်းနေဟာ ကားဆီကို ပြေးသွား
တယ်။

သော့ပေါက်ထဲဆီထည့်ပြီး ကြိုးစားဖွင့်တော့မှ ခြံ
သော့ပွင့်သွားတယ်။

ဒီအခါမှ နှစ်ယောက်သား ခြံထဲကို တစ်လှမ်းချင်း
လှမ်းဝင်ခဲ့ကြတယ်။

မိန်းမဖြစ်သူဟာ ရှည်လျားလှတဲ့ ခြံပတ်လမ်းကို
ကြည့်ရင်း...

“အမယ်လေး... လမ်းကြီးကလည်း ရှည်လိုက်
တာ၊ ကိုယ်ဝန်နဲ့မို့လားတော့မသိဘူး၊ ကျွန်မ သိပ်မော
တာပဲ ကိုမင်းနေ၊ ရှင့်အိမ်ကြီးက ရောက်ကိုမရောက်
နိုင်တော့ဘူး”

လို့ ညည်းတွားလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေက...

“ရောက်တော့မှာပါ မိန်းမရာ၊ တားက ဆိပ်ြတ်
သွားတာကိုးကွ၊ နောက်မို့ဆို မင်း ကားနဲ့ဝင်လာရမှာ၊
ဟိုမှာတွေ့လား၊ အိမ်ကြီးကို တွေ့နေရပြီ”

လို့ လက်ညှိုးထိုးပြောလိုက်တယ်။

မိန်းမဖြစ်သူဟာ မင်းနေညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်
လိုက်ရင်း မျက်နှာပျက်သွားပြီး...

“ရှင့်အိမ်ကလည်း အချွန်အတက်တွေနဲ့၊ ပြီးတော့
မည်းမည်းကြီး၊ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် ငုတ်တုတ်
ထိုင်နေသလို ခံစားရတယ်၊ ဒီ... ဒီ အိမ်ကြီးမှာ
ကျွန်မ မနေရဲဘူး”

လို့ ရေရွတ်ရင်း မင်းနေရဲ့လက်မောင်းကို တင်း
ကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

မင်းနေဟာ မိန်းမဖြစ်သူကို စကားမပြန်တော့ဘဲ
နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တယ်။

အိမ်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက် ရောက်တော့ မင်းနေ
ဟာ အမောဖြေလိုက်ရင်း...

“ကိုယ် တံခါးဖွင့်လိုက်အုံးမယ်၊ ခင် ဒီနားမှာပဲ
ရပ်နေ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မိန်းမဖြစ်သူဟာ မျက်လုံး
အဝိုင်းသားနဲ့...

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မမနေရဲဘူး... ရှင်နဲ့အတူ
လိုက်ခဲ့မယ်”

လို့ တောင်းဆိုလာတယ်။

မင်းနေဟာ ကိုယ်ဝန်သည် မိန်းမဖြစ်သူကို စကား
မဆိုတော့ဘဲ တံခါးမကြီးအနားကိုချဉ်းကပ်ခဲ့တယ်။

တံခါးကြီးက ရှေးဆန်ဆန် ကြေးတံခါးကြီး...

လက်ကိုင်ကွင်း နေရာမှာ ဘီလူးခေါင်းကြီးတွေ
သဏ္ဌာန် ထွင်းထုထားသေးတယ်။

မင်းနေဟာ အိတ်ထဲက သော့ကိုထုတ်ပြီး ကြေး

MA O SAR

သော့ခလောက်ကို အသာလှည့်ဖွင့်လိုက်တယ်။

ခြံတံခါး နည်းတူဘဲ...

တံခါးက လုံးဝကြပ်နေပြီ။

အတန်ကြာအောင် ကြိုးစားဖွင့်တော့မှ တံခါးကြီး
‘ကျွီ’ ခနဲ ပွင့်သွားတယ်။

တံခါးပွင့်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ‘ဖျပ်... ဖျပ်
... ဖလပ်’ ဆိုတဲ့ အသံတွေ ညစ်သွားတယ်။

ပြီးတော့ မည်းမည်းအရာတွေ သူတို့ မျက်နှာပေါ်
အုပ်မိုးသွားတယ်။

“အမလေး...”

မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံနဲ့
အတူ မင်းနေဟာ မည်းမည်းအရာတွေကို လက်နဲ့ငှေ့ယမ်း
လိုက်ရင်း...

“ခင်... ခင်... မကြောက်နဲ့နော်... ဘာမှ
မဟုတ်ဘူး၊ ညဉ့်ငှက်တွေပါ။ လူမနေတဲ့အိမ်ကြီးဆိုတော့၊ ညဉ့်
ငှက်တွေ ဒီလိုပဲ ခိုအောင်းတတ်တယ် ခင်ရဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မိန်းမဖြစ်သူဟာ မျက်လုံး

MA O SAR

စုံမှိတ်ရင်းက...

“ကို... ကိုမင်းနေ၊ ကျွန်မကို သွေးလန့်ပြီးသေ
အောင်ရှင်လုပ်နေတာလား၊ ကျွန်မဗိုက်ထဲမှာ ကလေး
ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင် မေ့နေပြီလား၊ ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်ဟာ
မိစ္ဆာတစ်ကောင်လိုပဲ၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ ဒီ...
ဒီ အိမ်မှာ မနေပါရစေနဲ့”

လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

ဇနီးသည်ရဲ့ စကားကြောင့် မင်းနေဟာ စိတ်ပျက်
သွားပြီး...

“ခင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မိစ္ဆာတွေ၊ မကောင်းဆိုး
ဝါးတွေ ကိုယ့်ကိုမပြောနဲ့၊ ကိုယ်ဘာမှ အယုံအကြည်
မရှိဘူး၊ ကိုယ်နေရင်ကိုယ့်အိမ်ပဲ၊ ကြိုက်သလိုပုံပြောင်း
ယူလို့ရတယ်၊ မင်းရဲ့ အယူသည်းမှုတွေက ဟိုဘက်
ခေတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီခင်ရာ၊ လာစမ်းပါ... အိမ်ထဲ
ဝင်ရအောင်”

လို့ပြောဆိုရင်း ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ဝင်လိုက်တယ်။
အိမ်ကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်းရောက်တော့ မင်းနေဟာ

MA O SAR

ဧည့်ခန်းထဲကို ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်ရင်း

“ဒါက ဧည့်ခန်းပဲခင်၊ ဧည့်ခန်းရဲ့ အကျယ်ကတင်
ပဲ ပေတစ်ရာကျော် ရှိတယ်တွေ့လား”

လို့ ပြောပြီး ဇနီးဖြစ်သူကို ဧည့်ခန်းအနံ့ ဓာတ်မီး
နဲ့ထိုးပြလိုက်တယ်။

“အမလေး...”

ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် မင်း
နေဟာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ဇနီးဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဇနီးသည်ဟာ သူ့ခါးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်တွယ်
ထားရင်း အသားဆတ်ဆတ်ကုန်နေရှာတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခင်... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

မင်းနေရဲ့ အမေးကြောင့် ဇနီးသည်ဟာ မျက်လုံး
စုံမှိတ်ရင်းက...

“အ... အခန်းထောင့်မှာ ဖြူ... ဖြူဖြူကြီး..

ကျွန်... ကျွန်မကြောက်တယ်”

လို့ ထစ်ငေါ့စွာ ပြောလာတယ်။

မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ စကားကြောင့် မင်းနေကိုယ်တိုင်

MA O SAR

စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်။

ဒါကြောင့် အခန်းထောင့်ကို ဓာတ်မီးနဲ့ အမြန်ထိုး
ကြည့်လိုက်တယ်။

“သေချာလည်း ကြည့်ပါအုံးခင်... ဟိုမှာကြည့်
စမ်း... အဲဒါ စန္ဒယားကြီးပါ ခင်ရဲ့၊ လူမနေတော့
ဖုန်တက်မှာစိုးလို့ အဝတ်ဖြုန်း အုပ်ထားတာပါ...
ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး... တွေ့လား။”

မင်းနေစကားကြောင့် မိန်းမဖြစ်သူဟာ အခန်း
ထောင့်ကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဘယ်... ဘယ်သီမလဲရှင်၊ အမှောင်ထဲမှာဖြူဖြူ
ကြီး မြင်လိုက်ရတော့ လန့်သွားတာပေါ့၊ ရှင် အိမ်ကြီး
က သိပ်ခြောက်ခြားဖို့ကောင်းတာပဲ ကိုမင်းနေ၊ ကျွန်မ
တော့ ကြောက်ပြီးသေနိုင်တယ်”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ကဲပါ မိန်းမရာ... ကိုယ် မီးဖွင့်ဖို့ မိန်းမလုတ်
သွားရှာလိုက်ဦးမယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ နေခဲ့နော်”

မင်းနေရဲ့ စကားကြောင့် မိန်းမဖြစ်သူဟာ ခေါင်း

MA O SAR

ကို ခါရမ်းလိုက်ရင်း...

“ကျွန်... ကျွန်မ... မနေရဲဘူး၊ လိုက်ခဲ့
မယ်...”

လို့ ပြောပြန်တယ်။

ပြီးတဲ့အခါ နှစ်ယောက်သားမိန်းမလုတ်ရှာဖို့ အိမ်
ကြီးရဲ့ အနောက်ပိုင်းကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

မီးဖိုခန်းဝ အရောက်မှာတော့ မင်းနေဟာ နံရံကို
ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်ရင်း...

“ဟော... တွေ့ပြီ၊ မိန်းမတင်ပြီးရင် တစ်အိမ်လုံး
လင်းထိန်သွားလိမ့်မယ်၊ မင်း ဘာမှကြောက်စရာမလို
တော့ဘူး”

လို့ ပြောပြီး မိန်းမလုတ်ကို လှမ်းကင်လိုက်တယ်။

မီးအချိန်မှာပဲ တစ်အိမ်လုံး မီးရောင်တွေ လင်းထိန်
သွားတယ်။

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းရှိရာကို ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ
တယ်။ ဇနီးသည်ရဲ့ ဗျက်လုံးတွေဟာ နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားတဲ့
ပန်းချီကားတွေဆီ ရောက်သွားရင်း...

MA O SAR

“ဟင်... ပန်းချီကားတွေကလည်း ကျက်သရေ
မရှိလိုက်တာ၊ နေဝင်ချိန်တစ်ခုမှာ တောင်ထိပ်ပေါ်ခွေး
အူနေတဲ့ပုံရယ်၊ ဟိုဘက်က... သင်္ချိုင်းကမည်းတိုင်း
တစ်ခုကို မီးတောက်လောင်နေတဲ့ပုံ၊ ဟိုပုံကျတော့...
သွေးကွက်တွေ အများကြီးစီးကျနေပြန်တယ်၊ ကိုမင်း
နေ... ဒီပုံတွေ အားလုံး ကျွန်မ ဖြုတ်ပစ်မှာနော်”
လို့ ပြောပြန်တယ်။

“လုပ်ကွာ... မင်းစိတ်ကြိုက်သာ လုပ်ပါ၊ မိန်းမ
အဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

မင်းနေရဲ့ စကားမဆုံးခင်မှာတော့ တစ်အိမ်လုံး
မှောင်အတိကျသွားတယ်။

“ဟာ... မီးက ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲကွာ၊ ခင် ဒီမှာ
နေခဲ့ ကိုယ် မိန်းမလုတ် သွားကြည့်အုံးမယ်”

“ဘာကြောင့် မီးပိတ်သွားရတာလဲ?”

အပိုင်း (၂)

ကြောက်စိတ်

MA O SAR

ပြီးအုတ်ရှိရာ ရောက်တော့ မိန်းကျနေတာတွေ.

ကိုက်ရတယ်၊

ဒါကြောင့် မင်းနေဟာ မိန်းပြန်တင်ပြီး ထွက်ခွာ

တယ်၊

ဒီစာချိန်မှာပဲ ဧည့်ခန်းဆီက 'အား' ခန့်အောင်

MA O SAR

www.burmeseclassic.com

တစ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မင်းနေဟာ ဇနီးသည်အတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး နည်းစနစ်ဆီကို ကမန်းကတန်း ပြေးလာမိတယ်။

“ခင်... ခင်... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

မင်းနေရဲ့ စိုးရိမ်တကြီး မေးသံနဲ့အတူ အခန်းထောင့်မှာ ထိုင်လျက်အနေအထားနဲ့ ဇနီးသည်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

အနားရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ဇနီးသည်ဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ပုံစံနဲ့...

“ကို... ကိုမင်းနေ... ကျွန်မ... သိပ်ကြောက်တယ်၊ ဒီ... ဒီအိမ်ကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးရှိတယ်၊ ပြန်... ပြန်မှဖြစ်မယ်”

လို့ မျက်လုံးအပြူသားနဲ့ ပြောလာတယ်။

“ကိုယ့်ကို သေချာပြောစမ်း၊ ခင်... ခင် ဘာတွေ့လို့လဲ”

မင်းနေဟာ မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ လက်မောင်းကို ကိုင်

MA O SAR

လှုပ်ရင်းမေးလိုက်တယ်။ ဇနီးဖြစ်သူက ပြတင်းပေါက်ဆီကို ညွှန်ပြရင်း...

“ဟို... ဟို အပေါက်ကနေ ကျွန်မကို လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်၊ သေချာပါကယ်ရှင်... ဒီနေရာဟာ မသန့်ဘူး၊ ကျွန်မ... နေလို့မဖြစ်ဘူး”

လို့ ထစ်ငေါ့စွာ ပြောလာတယ်။

မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ စကားကြောင့် မင်းနေဟာ ပြတင်းပေါက်နားကို လျှောက်သွားတယ်။

အနားရောက်တော့ ပြတင်းပေါက်ကို သေချာကြည့်လိုက်ရင်း...

“ခင်... လာကြည့်စမ်းပါဦး... လာစမ်းပါ၊ မကြောက်ပါနဲ့”

လို့ ပြောပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

ဇနီးသည်ဟာ တုန်ရင်တဲ့ အမိန့်တွေနဲ့ မင်းနေရှိရာကို ရောက်လာတယ်။

“ဒီမှာကြည့်... ဘာမှမရှိဘူး... ဟွဲ့လား၊ ခင်စိတ်က သိပ်ကြောက်နေလို့ဖြစ်တာပါ”

MA O SAR

လို့ ပြောနေစဉ်မှာပဲ တစ်အိမ်လုံး မှောင်ကျသွား
ပြန်တယ်။

“မီး... မီးက ဘာလို့ ခဏခဏ ပျက်နေတာ
လဲဟင်၊ ကျွန်မတော့... ကြောက်လွန်းလို့ ထိုင်သာ
ငိုပစ်လိုက်ချင်တယ်”

ဇနီးသည်ရဲ့ ညည်းညူသံကြောင့် မင်းနေဟာ
ဓာတ်မီးကို ဖွင့်လိုက်ရင်း...

“လူမနေတဲ့ အိမ်ဆိုတော့လည်း မီးခလုတ်တွေ
သိပ်မကောင်းလို့ နေမှာပေါ့ခင်ရယ်၊ လာ... ခင်ပါ
လိုက်ခဲ့၊ မိန်း ပြန်တင်ရအောင်”

လို့ ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား မိန်းခလုတ်ရှိရာကို
လျှောက်ခဲ့ကြပြန်တယ်။

မိန်းခလုတ်ရှိရာရောက်တော့ မင်းနေဟာ ခလုတ်
ကို ဆွဲတင်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် မီးက လုံးဝ လင်းမလာတော့ဘူး။

“ဟာ ပြဿနာတော့တက်ပြီ၊ မီးကြိုးတွေ ဘာဖြစ်
သွားလဲမသိဘူး၊ မနက်ကျမှ မီးသမားခေါ်ပြရမယ်၊

ကဲ... ခင်... ညဉ့်လည်းနက်နေပြီ၊ ဒီညတော့
ကိုယ်တို့ ဖယောင်းတိုင်နဲ့ပဲ နေရမယ်”

လို့ ပြောဆိုရင်း အိတ်ထဲအသင့်ပါလာတဲ့ ဝါဆို
ဖယောင်းတိုင်ကြီးကို ထုတ်လိုက်တယ်။

ဖယောင်းတိုင်မီးညှိပြီးချိန်မှာတော့...

“အား... အမလေး... ဗိုက်... ဗိုက်ထဲက
နာ... နာလိုက်တာ”

လို့ ညည်းညူလိုက်တဲ့ မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ အသံကို
ကြားလိုက်ရတယ်။

မင်းနေဟာ ခေါင်းနပန်းကြီးသွားမိရင်း

“ခင်... ခင် ဗိုက်နာလို့လား၊ အဲဒါကြောင့်
ပြောတာပေါ့၊ ခင့်ကို အစားရှောင်ပါ ဆိုတာ၊ လမ်းမှာ
အချဉ်တွေမတရားစားတာလေ၊ ခုတော့... ဗိုက်နာ
ပြီမဟုတ်လား၊ နေဦး ကိုယ်အိမ်သာရှာလိုက်ဦးမယ်”

လို့ ပြောပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ဇနီးသည်ဟာ ဗိုက်ကို လက်နဲ့ဖိရင်းက မင်းနေရဲ့
လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ဘူး ကိုမင်းနေ... ကျွန်မ၊ ကျွန်မ မွေး
ချင်ပြီထင်တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေဟာ အကြီးအကျယ်
ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ဘာ... မွေးချင်ပြီ ဟုတ်လား၊ ခု မဖြစ်နိုင်ပါ
ဘူးကွာ၊ ဆရာဝန်ပြောထားတာပဲ၊ မွေးဖို့က နှစ်လ
လောက် လိုယေးတာပဲ”

လို့ ခရီးဆင်းလိုက်တာပဲ။

“အား... နာလိုက်တာရှင်၊ ရှင်ကလည်း ဟေ
ပြီး မွေးချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ လုပ်ပါဦး ကိုမင်းနေရယ်
ကျွန်မ... မခံနိုင်ဘူး”

မိန်းမဖြစ်သူနဲ့ ညည်းညူသံကြောင့် မင်းနေဟာ
ငြိမ်မကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားရင်း...

“ဟင်... ဒါ... ဒါကို ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြ
မလဲ၊ အရေးတော်ကားကလည်း ဆီကုန်နေတယ်၊
ခင်... အခန်းထဲမှာ ခဏနားနေလိုက်၊ ကိုယ်လိုက်
ပို့ပေးမယ်”

MA O SAR

လို့ ပြောပြီး ဇနီးသည်ကို တွဲလိုက်တယ်။

မင်းနေဟာ ဧည့်ခန်းရဲ့နံဘေးမှာရှိတဲ့ အိပ်ခန်း
ကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ ဇနီးသည်ကိုပို့ပေးလိုက်ရင်း...

“ခင်... ခင် အိပ်ယာပေါ် လှဲနေနော်၊ ကိုယ်
ဆရာဝန်သွားပင့်မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဇနီးဖြစ်သူက ဝေဒနာကို
ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်းက...

“ဟင်အင်း... အား... ကျွတ်... ကျွတ်၊
တစ် ယောက်တည်း မနေရဲဘူး၊ လိုက်... လိုက်ခဲ့
လို့ မရဘူးလား”

လို့ ပြောပြန်တယ်။

“ဟာ... ခင်ကလည်း ခင် ဘယ်လိုလုပ် လမ်း
လျှောက်နိုင်မှာလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်ပါ၊ ဒီ
အချိန်မှာကလေးမွေးနိုင်ဖို့ကလွဲရင် ဘာမှအရေးမကြီး
ဘူး၊ ကိုယ် အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့မယ်၊ ခင်သာ အားတင်း
ထားနော်”

မင်းနေဟာ ဇနီးသည်ကို အားပေးစကား ပြော
MA O SAR

ရင်း၊ အိမ်ကြီးဆီကနေ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့တယ်။

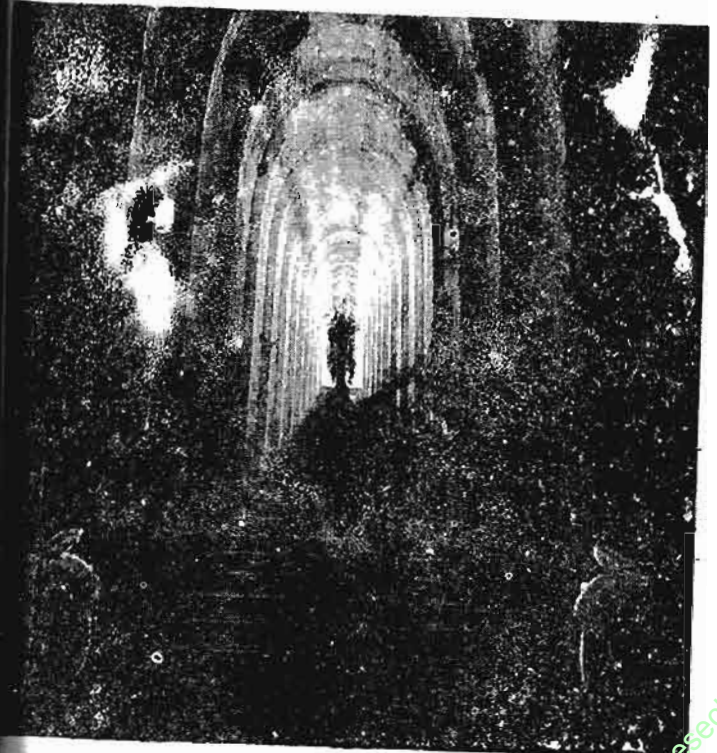
မင်းနေ... ဆင်ဝင်အောက် အရောက်မှာတော့

ဆွဲငင်စွာစုလိုက်တဲ့ ခွေးအူသံကြောင့် ကြက်သီးဖျန်းခနဲထ
သွားရတယ်။

...အူ...အူ...အူ...

မင်းနေရဲ့ ကံကြမ္မာ

ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ

အပိုင်း (၃)

မီးနီဟာ အိမ်ကြီးရဲ့ အပြင်ရောက်တော့ ပတ်
ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။

အဝေးမှာလှမ်းမြင်ရတာက သဲဆောင်ပြင်ကြီး..

လူနေအိမ်ခြေ လုံးဝမရှိဘူး။

ဒါကြောင့်... ကားလာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း အ

သည်းအသန် ပြေးသွားမိတယ်။

ဇနီးသည်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့အတူ သူ့ခြေ

လှမ်းတွေ မြန်ဆန်နေတယ်။

အတန်ကြာအောင် ပြေးမိတဲ့အခါ မင်းနေဟာ

ခြေကုန်လက်ပမ်းကျလာတယ်။

သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးဒီးဒီးကျပြီး မောဟိုက်

နမ်းနယ်လာတယ်။

ဒါကြောင့် ခဏရပ်ပြီး အသက်ကိုဝအောင် ရှိ

လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မင်းနေဟာ အဝေးဆီမှ မီးရောင်

မှိန်မှိန်လေးကို မြင်လိုက်ရတယ်။

မီးရောင်မြင်လိုက်ရတာကြောင့် မင်းနေဟာ အား

တက်သွားပြီး ထိုနေရာကို ပြေးသွားမိတယ်။

လူနေအိမ်ခြေနည်းပါးတဲ့ ရွာတန်းလေးတစ်ခု...

မင်းနေဟာ မီးရောင် မှိန်တုတ်တုတ် လင်းနေတဲ့

တဲအိမ်ရဲ့ခြံကို ချဉ်းကပ်သွားတယ်။

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့”

MA O SAR

မင်းနေရဲ့အော်သံကြောင့် တဲအိမ်ထဲက လူတစ်
ယောက်ထွက်လာတယ်။

အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ဦး...

လက်မှာလည်း ဖန်မီးအိမ်လေးကို ကိုင်စွဲထားတယ်။

မင်းနေကို မြင်တဲ့အခါ လူကြီးဟာ မျက်မှောင်

ကြုတ်သွားပြီး...

“ဘာကိစ္စလဲ... မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ”

ဒီအခါမှာ မင်းနေက...

“ကျွန်တော့်နာမည် မင်းနေပါ။ ကျွန်တော်က ဒီမြို့

ကို အခုမှရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ပါဗျာ။ ရောက်

ရောက်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဗိုက်နာနေလို့ အဲဒါ။

ဆရာဝန်ဘယ်နားမှာ ရှိမလဲမသိဘူး”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ လူကြီးက...

“ဗိုက်နာတာများ လေဆေးတိုက်လိုက်ပေါ့၊ မောင်

ရင်ရယ်၊ ဆရာဝန်မလိုပါဘူးကွာ၊ ကျုပ်ဆီမှာ လေ

ဆေးရှိတယ်... ယူသွားပါ”

လို့ ပြောတယ်။

MA O SAR

ခေါ်ခေါ်

လူကြီးရဲ့ စကားကြောင့် မင်းနေဟာ စိတ်ပျက်
သွားရင်း...

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ပိုက်
နာတာက... ကလေးမွေးချင်လို့ နာတာဗျ၊ လုပ်ပါ
ဦးလေးရယ်၊ ဆရာဝန် ဘယ်မှာရှိနိုင်သလဲ”

လို့ ထပ်မံ မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှ လူကြီးဟာ မျက်လုံးတွေမြင့်တက်သွား

ရင်း...

“ဟေ... ကလေးမွေးချင်လို့လား၊ ဒီနေရာက
မြို့နဲ့လှမ်းတော့ ဆရာဝန်ပင့်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူးငါ့တူ၊
အဲ... နေအုံး၊ လက်သည်တော့ရှိတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေဟာ စိတ်လှုပ်ရှား

စွာနဲ့...

“ဒါဆို... ကျုပ်ကို လက်သည်ရှိတဲ့နေရာ လိုက်
ပို့ပေးပါ ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးရဲ့ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး၊
လုပ်ပါဗျာ...”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

MA O SAR

ပုဏ္ဏပျံ့စံအိမ်

၄၇

“ရပါတယ် ... ကျုပ် လက်သည်ဒေါ်ဖွားရင်
အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ လာ... မောင်ရင် အချိန်
မရှိဘူး”

လူကြီးဟာ ပြောဆိုရင်း မင်းနေကိုခေါ်သွားတယ်။
ရွာတန်းရှည်ရဲ့ အစွန်ဆုံးအိမ်ကိုရောက်တော့ လူကြီးဟာ

“ဗျို... မဖွားရင်... မဖွားရင်၊ တံခါးဖွင့်ပါဦး
ဗျ”

လို့ လှမ်း အသံပြုလိုက်တယ်။

လူကြီးရဲ့အသံကြောင့် တဲအိမ်တွင်းက မိန်းမ ၀၀
ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး..

“ဘယ်သူတုန်း... ဒီအချိန်ကြီးကျမှ”

လို့ အသံပြုလာတယ်။

“ကျုပ်ပါမဖွားရင်ရဲ့၊ ဦးသာမောင်ပါ၊ ဒီမှာဗျာ...”

ခရီးသွားတစ်ယောက် သူမိန်းမ မီးဖွားချင်လို့တဲ့”

လူကြီးရဲ့ စကားသံကြောင့် လက်သည်မိန်းမကြီး
ဟာ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

“ဟင်... မီးဖွားချင်လို့ ဟုတ်လား၊ ဒါမျိုးတု

MA O SAR

အချိန်ကြာလို့ မကောင်းဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ... အိမ်ထဲ
ခေါ်လိုက်လေ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေက...

“ကျွန်တော့်မိန်းမ ပါမလာဘူးဗျ၊ အိမ်မှာကျန်ခဲ့
တယ်၊ ဒေါ်ကြီးလိုက်ကြည့်ပေးပါဗျ၊ ကျွန်တော်ခြေကြွ
ခကို နှစ်ဆပေးပါမယ်”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ ဒေါ်ဖွားရင်ဟာ မျက်နှာတင်းမာသွား
ပြီး...

“ကျုပ်က အသပြောသရာ မဟုတ်ဘူး၊ ခြေကြွခ
လည်း နှစ်ဆပေးစရာမလိုဘူး၊ မောင်ရင်တို့ ပေးသ
လောက် သဒ္ဓါကြေးပဲ ကျုပ်ယူတယ်၊ ပညာကို မစော်
ကားပါနဲ့”

လို့ ပြောလာတယ်။

ဒီအခါမှ မင်းနေဟာ သူ့စကား မှားသွားတဲ့
အတွက်...

“တောင်းပန်ပါတယ်... အဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်

တော်လည်း မိန်းမစိတ်ကြောင့် ထူပူပြီး ပြောမိတာပါ
ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကို အမြန်လိုက်ကြည့်ပေးပါဗျာ”

လို့ တောင်းဆိုလိုက်မိတယ်။

ဒီတော့မှ လက်သည်မိန်းမကြီးဟာ မင်းနေတို့
နောက်ကို လိုက်ခဲ့တယ်။

“ကိုသာမောင် ရှင်ပါလိုက်ခဲ့၊ ကျုပ်ပြန်ရင် တစ်
ယောက်တည်းတော့”

လက်သည်ကြီးဟာ လူကြီးဘက်လှည့်ပြီး ပြော
လိုက် တယ်။

“အေးပါ ဖွားရင်ရယ်၊ ငါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ခရီးသွား
ဧည့်သည်တွေ ဒုက္ခရောက်နေတာ ကူညီကောင်းပါ
တယ်”

လူကြီးရဲ့ စကားနဲ့အတူ သုံးယောက်သား ဝံအိမ်
ကြီးရှိရာကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့ လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

ညဉ့်ငှက်တွေရဲ့ ထိုးအာသံကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်နေတယ်။

“မင်းနေရဲ့မိန်းမ
ကလေးမွေးနှိုင်းပါ့မလား”

အပိုင်း (၄)

မိုးပြီကျတဲ့ည

“ကျွန်တော့်အိမ်ကို သွားနေတာလေ၊ လာပါဗျာ . . .

ကျွန်တော့်မိန်းမ သိပ်ကြောက်နေမှာဗျ”

မင်းနေရဲ့စကားကြောင့် လူကြီးနဲ့ လက်သည်ကြီး

ဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဒီနေရာမှာ လူနေအိမ်မရှိဘူး၊ မောင်ရင် ကျုပ်တို့

ကို လိမ်ခေါ်လာသလား”

လို့ . . . လူကြီးက မယုံကြည်ဟန်နဲ့ ပြောလာတယ်။

မင်းနေက စိတ်မရှည်ဟန်နဲ့ . . .

“ကျွန်တော်က ဦးလေးတို့ကို ဘာလို့လိမ်ခေါ်ရမှာ

လဲဗျ၊ ဒီနေရာမှာ ဘာလို့ လူနေအိမ်မရှိရမှာလဲ၊ ဟိုမှာ

မတွေ့ဘူးလား၊ အဲဒါကျွန်တော့်အိမ်ပဲ၊ လာပါဦးလေး

ရယ်၊ အချိန်မရှိဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ လူကြီးနဲ့ လက်သည်မကြီး

ဟာ မျက်နှာဖျက်သွားပြီး . . .

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါ ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်ကြီးပဲ၊ ကို ကို

သာမောင် ကျုပ်တို့ ပြုစားခံရပြီထင်တယ်”

လို့လက်သည်ကြီးက အထိတ်တလန့်ရေရွတ်တယ်။

MA O SAR

‘ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်ကြီး’ ရဲ့အနီးကို ရောက်တော့ လူကြီး

နဲ့ လက်သည်ကြီးဟာ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွားရင်း

“မောင်ရင် . . . ကျုပ်တို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့

လဲ”

လို့ လူကြီးက မေးလာတယ်။

MA O SAR

မအိမ်

လူကြီးဟာ မင်းနေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

"မောင်ရင် ကျုပ်တို့ကို နောက်နေတာလား၊ ဒီ အိမ်ကြီးမှာ လူမနေတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်ရင်ဟာ နာနာဘာဝဘဲဖြစ်ရမယ်"

လို့ ပြောလာပြန်တယ်။

လူကြီးရဲ့စကားကြောင့် မင်းနေကိုယ်တိုင် အံ့သြ

သွားပြီး

"ဘာ... ဘယ်လို၊ ကျွန်တော်က နာနာဘာဝ ဟုတ်လား၊ ဦးလေးတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် လူအစစ်ပါဗျ၊ မယုံရင် ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ကြည့်၊ ကျွန်တော် ပုဏ္ဏပျံ့အိမ်ကို ဝယ်လိုက်တာ မကြာသေးဘူး၊ ဒီနေ့မှ ရောက်လာတာ၊ လမ်းမှာ ကားက ခဏခဏပျက်တော့ မှောင်မှပဲ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ခဲ့တာဗျ၊ လုပ်ပါ ဦးလေးရာ အချိန်မရှိဘူးဗျ"

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ လူကြီးနဲ့ လက်သည်အဒေါ်ကြီးယာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ပုဏ္ဏပျံ့အိမ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်

ပုဏ္ဏပျံ့အိမ်

တို့ မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ကြမ္မာဆိုးသင့်နေတဲ့အိမ်ကြီးလို့ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံး ယူ ဆထားတာ၊ ကျုပ်တို့ပြန်မယ်"

လို့ ထိတ်လန့်ဟန်နဲ့ ပြောလာတယ်။

"ဟုတ်တယ် မောင်ရင် ပုဏ္ဏပျံ့ကို ခြေချမိရင် ပြန်လမ်းမရှိဘူး၊ ပြန်လမ်းရှိခဲ့ရင်တောင် အဲဒီလူဟာကြမ္မာဆိုးနဲ့ ကြုံရတာပဲ၊ ပုဏ္ဏပျံ့ဆိုရင် ကျုပ် မလိုက်နိုင်ဘူး၊ မောင်ရင် စိတ်မရှိပါနဲ့"

လက်သည်မိန်းမကြီးရဲ့ ထပ်ဆင့် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် မင်းနေဟာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားမိရင်း...

"ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဒေါ်ကြီးမကယ်ရင် ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့အသက်က မတွေးဝံ့စရာပါပဲ၊ လုပ်ပါဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အရမ်းကို အကျပ်အတည်းထဲ ရောက်နေလို့ပါ၊ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ဒေါ်ကြီး ကယ်ပါဗျာ..."

လို့ တောင်းပန်စကားပြောလိုက်မိတယ်။

မင်းနေရဲ့စကားကြောင့် လက်သည်ကြီးဟာ ဝိုင်
တွေသွားတယ်။

အတန်ကြာတော့မှ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ... ပုဏ္ဏပျံ့ကို ခြေချမိလို့ ကျုပ်
ကြမ္မာဆိုး သင့်ချင်သင့်ပါစေ၊ ကလေးရဲ့ အသက်က
အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျုပ် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးပါ
မယ်၊ ဒါပေမယ့် ပုဏ္ဏပျံ့က ပြိုလဲဆုံးဝင်နေတဲ့ အိမ်ကြီး
ဆိုတော့...”

လို့ စကားမဆုံးခင်မှာပဲ လူကြီးက မျက်နှာမသာ
မယာနဲ့...

“ဖွားရင်... ဒီက သူငယ်ကြည့်ရတာ ပုဏ္ဏပျံ့
အကြောင်း ဘာမှသိပုံမရဘူး၊ ညည်းဘာမှ မပြောနဲ့
တော့၊ စကားဆိုတာ ပြောပါများရင် နှုတ်စီးတတ်တယ်
ညည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် အမြန်လိုက်သွားစေတော့”

လို့ ဝင်ဟန်လိုက်တယ်။

မင်းနေဟာ လူကြီးတို့နှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်ပြီး

အိမ်ကြီးရှိရာကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့တယ်။

MA O SAR

အိမ်ကြီးရဲ့ အတွင်းခန်းကိုရောက်တော့ အော်ဟစ်
လှူလိမ့်နေရှာတဲ့ ဇနီးသည်ကို စိတ်မသက်သာစွာ တွေ့လိုက်
ရတယ်။

လက်သည်ကြီးက လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပြင်
ဆင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

မင်းနေကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ မီးနေခန်းရှေ့
မှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိတယ်။

လူကြီးကတော့ ကုလားထိုင်ကို ကျောမီထိုင်ရင်း
ငြိမ်သက်နေတယ်။

ဇနီးသည်ရဲ့ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံက မင်းနေရဲ့
နှလုံးသားကို အပ်နဲ့ဆွသလို ခံစားနေရတယ်။

ခဏအကြာမှာတော့ မီးနေခန်းအတွင်းက အသံ
တွေတိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

လက်သည်ကြီးဟာ ခန်းဆီးစကို လှုပ်ရင်း မျက်နှာ
မသာမယာနဲ့ ထွက်လာတယ်။

မင်းနေဟာ လက်သည်ကြီးအနား စီးရိမ်တကြီး
ပြေးသွားရင်း...

MA O SAR

“ခင်... ခင် အခြေအနေ ဘယ်... ဘယ်လို
နေလဲဟင် ဒေါ်ကြီး”

လို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်တယ်။

လက်သည်ကြီးဟာ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ခေါင်းကို
ခါရမ်းလိုက်ရင်း...

“ကျုပ်... ကျုပ်လည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ် နောက်ကျသွားပြီ”

လို့ ပြောလာတဲ့အခါ မင်းနေဟာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး
ချာချာလည်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး...

“ခင်... ခင်... ဘာမှမဖြစ်ရဘူး”

လို့ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ရင်း အိပ်ခန်း
ထဲ ပြေးဝင်သွားတယ်။

မင်းနေဟာ ဇနီးသည်နဲ့ ကလေးငယ်ကို တစ်လှည့်
စီကြည့်ရင်း မယုံနိုင်စွာနဲ့ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင် မသေရဘူး၊ ကလေး ငါ့ကလေး
လည်း မသေရဘူး၊ အား...”

လို့ အော်ဟစ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ နံရံကိုခေါင်းနဲ့

ပြေးဆောင့် လိုက်တယ်။

လူကြီးဟာ မင်းနေရဲ့အသံကြောင့် အခန်းထဲပြေး
ဝင်လာတယ်။

“လူလေး... လူလေး... စိတ်ကို ထိန်းစမ်းပါ
ကွာ၊ မောင်ရင် ဒီလိုလုပ်တော့ရော သွားလေယူက
ပြန်ရှင်လာမှာမို့လို့လား၊ တရားနဲ့ဖြေစမ်းပါကွယ်”

လို့ အားပေးနှစ်သိမ့်ရှာတယ်။

ဒီအခါမှာ လက်သည် ဒေါ်ဖွားရင်ဟာ အနားကို
ရောက်လာပြီး...

“ကျုပ် ပြောသားပဲ၊ ပုဏ္ဏပျံ့ဟာ ကြမ္မာဆိုးသင့်
နေတဲ့ အိမ်ကြီးပါလို့၊ ဒီအိမ်ကြီးကို ခြေချမိသူတိုင်း
အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံရတာချည်းပဲ၊ မောင်ရင်တို့က ဒီအိမ်
အကြောင်း မစုံစမ်းဘဲ အဝယ်မှားကြတာကိုး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေဟာ သွေးရွာသွေး
တမ်းအမူအရာနဲ့ လက်သည်ကြီးကို ကြည့်ရင်း...

“မပြောနဲ့... ကျုပ် ဘာမှ အယုံအကြည်မရှိဘူး၊
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အစွဲတွေက ခင်ဗျားတို့ကိုပြန်ပြီး ခြောက်

မအိဇာ

လှန့်နေတာဗျ၊ အေး... ခင်ဗျားတို့ပြောသလို ဒီ
အိမ်ကြီးဟာ ကြမ္မာဆိုးသင့်နေတဲ့ အိမ်ကြီးဖြစ်နေရင်
တောင် မင်းနေတို့က စိန်ခေါ်ပြီး နေပြလိုက်ဦးမယ်၊
ခင်ဗျားတို့ စောင့်ကြည့်ကြ”

လို့ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ လူကြီးက မင်းနေကို ကရုဏာသက်စွာ
ကြည့်လိုက်ပြီး... .

“မောင်မင်းနေ... သတိထားပါကွာ၊ တစ်ကျောင်း
တစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းတယ် ဆိုတဲ့စကားကို
မောင်ရင်ကြားဖူးမှာ၊ ကျုပ်တို့ ကမ်းခြေရွာလေးမှာ
တော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တင်မဟုတ်ဘူး၊ ကမ်းခြေ
တစ်ရွာလုံး ပုဏ္ဏားပျံစံအိမ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အယူသည်း
မှုတွေရှိနေကြတယ်၊ ကဲပါ... ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေ
မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်တို့ အလောင်းမြေချဖို့ကိစ္စ ချက်
ချင်းစီစဉ်ရမယ်”

လို့ ပြောလာတယ်။

မင်းနေဟာ လူကြီးရဲ့စကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွား

ပုဏ္ဏားပျံစံအိမ်

ပြီး...

“ဘာ... ကျုပ်... ကျုပ် မိန်းမနဲ့ ကလေး
သေတာ... တစ်နာရီတောင် မပြည့်သေးဘူး...
အလောင်းမြေချရမယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ စာနာ
စိတ်မှရှိကြရဲ့လား၊ လူမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား”

လို့ အော်ဟစ်လိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ လက်သည်ဒေါ်ဖွားရင်က စိတ်မသက်
သာဟန်နဲ့...

“ဟုတ်တယ်မောင်ရင်၊ အဒေါ်တို့အရပ်မှာ မီးဖွား
ရင်းသေဆုံးခဲ့ရင် နေမကူးစေတဲ့ အယူအဆရှိတယ်
ကွယ့်... ဒါကြောင့်... ကိုသာမောင်က အလောင်း
မြေချဖို့ ပြောတာပါကွယ်”

လို့ ပြောတဲ့အခါ မင်းနေဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်
ကျသွားရင်း...

“ခင်ဗျားတို့ အရပ်ရောက်တော့လည်း ခင်ဗျားတို့
ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့၊ ကျုပ်... ကျုပ်...
မိန်းမနဲ့ကလေးအတွက် ကြေကွဲခွံတလွဲပြီး ဘာများ

တတ်နိုင်မှာလဲ၊ လုပ်ကြဗျာ... ခင်ဗျားတို့ ကောင်းသလိုသာ လုပ်ကြပါတော့”

လို့ ငိုသံကြီးနဲ့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

မင်းနေရဲ့ စကားအဆုံးမှာတော့ လူကြီးဟာ အလောင်းမြေချမှီအတွက် အိမ်ကြီးရဲ့အနောက်ဘက်ကို ထွက်သွားတယ်။

သင့်တင့်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီးချိန်မှာတော့ လူကြီးဟာ ပေါက်ပြားတစ်လက်နဲ့ မြေကျင်းတူးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အလောင်းတွေကို မြေမြှုပ်ပြီး မြေပြန်ရိုတယ်။

မင်းနေဟာ ဦးသာမောင်ရဲ့နံဘေး အရှုပ်ကြီးပြတ်သူတစ်ယောက်လို ‘ဝုန်း’ ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

“သွားပြီဗျာ... ကျုပ်ဘဝကြီးမြေမြှုပ်ခံလိုက်ရပြီ၊ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်ဘဝမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ အီး ဟီး ဟီး... ”

လို့အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်တယ်။

MA O SAR

ပုဏ္ဏပျံခံအိမ်မှာ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ

MA O SAR

အပိုင်း (၅)

သွေးဆာနေတဲ့ ပုဏ္ဏပျံ့

MA O SAR

နောက်တစ်နေ့ ရောက်တော့ မင်းနေဟာ ပူဆွေး
သောကကြောင့် မှိုင်းတွေနေမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးသာမောင်ဟာ လူစိမ်းနှစ်ယောက်
နဲ့အတူ ရောက်လာပြီး...

“မောင်မင်းနေ... မောင်ရင် အလှုပ်သမား

MA O SAR

မအိစာ

လိုတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တစ်ရွာလုံး လှည့်ရှာလိုက်ရတာ၊
ပုဏ္ဏပျံဆို ငွေပုံပေးတောင် အလုပ်၊ လုပ်မဲ့သူ မရှိဘူး၊
နောက်ဆုံး တံငါသည်ဖိုးကူတို့ လင်မယားကို တွေ့ခဲ့
တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေဟာ တံငါသည်
လင်မယားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားတို့ကရော ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်ကို ကြမ္မာဆိုးသင့်
နေတဲ့ အိမ်ကြီးလို့ မထင်ဘူးလား”

လို့ သွေးတိုးစမ်း မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ မိန်းမကြီးက မျက်နှာမသာမယာနဲ့...

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ်တို့ ကမ်းခြေတစ်
ရွာလုံး ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်ဆို အနားတောင် ဖြတ်လျှောက်ကြ
တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့လင်မယားက သားထောက်
သမီးခံလည်းမရှိဘူး၊ ကျုပ်ယောက်ျားက ပင်လယ်ထွက်
ပိုက်ချတယ်၊ ကျုပ်ကခရုခွာတဲ့အလုပ်၊ လုပ်တယ်၊ လွန်
ခဲ့ဟဲ့လက အဘိုးကြီး အပျင်းဖျားတာလေ၊ တစ်လလုံး
ပင်လယ်မထွက်နိုင်ဘူး၊ ဒါနဲ့အတိုးနဲ့ငွေဆွဲပြီး ဆေးကု

MA O SAR

ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်

ခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ အကြွေးတွေ အများကြီးတင်နေ
တယ်၊ အကြွေးရှင်ကလည်း မနက်တစ်ခါည တစ်
ခေါက်လာပြီး တောင်းနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ကိုသာမောင်နဲ့
တွေ့တော့ ငွေလိုတာနဲ့ လိုက်လာမိတာပါ”

လို့ ပွင့်လင်းစွာ ပြောတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်မင်းနေ... သူက ဦးဖိုးကူ၊
သူကတော့ ဒေါ်ဝိုင်းလို့ခေါ်တယ်၊ ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ ဟင်း
ချက်လက်ရာက သိပ်ကောင်းတယ်၊ ထမင်းချက် အိမ်
သန့်ရှင်းရေးတော့ သူ ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ပါ
တယ်၊ ဦးဖိုးကူကတော့ ခြံသန့်ရှင်းရေးနဲ့ ညရေးညတာ
အတွက် စိတ်ချရတာပေါ့”

ဦးသာမောင်ရဲ့ စကားကြောင့် မင်းနေဟာ ခေါင်း
ငြိမ်လိုက်ရင်း...

“ကဲပါဦးလေးရယ်၊ သူတို့ကို ထားခဲ့လိုက်ပါ၊ ကျုပ်
ဘက်ကလည်း သူတို့ရဲ့ လုပ်အားခကို နှစ်ဆပေးပါ
မယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ကျုပ် ခေါင်းတွေနောက်
နေတယ်၊ နားချင်ပြီဗျာ”

MA O SAR

www.burmeseclassic.com

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဦးသာမောင်ဟာ မင်းနေရဲ့ မိန်းမရော ကလေးပါ
မီးတွင်းထဲသေဆုံးခဲ့တာ သတိရပြီး ပုဏ္ဏပျံ့ကနေ လှည့်ထွက်
ခဲ့တယ်။

ဦးဖိုးကူနဲ့ ဒေါ်ဝိုင်းဟာ အိမ်ကြီးကို မျက်လုံးရော
ကြည့်ရင်း တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေကြတယ်။

“ဦးဖိုးကူတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဒီအိမ်မှာ
အခန်းတွေအများကြီးရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်တဲ့
အခန်းမှာ နေလို့ရတယ်၊ ကျုပ် အကြောင်းကတော့
ဦးသာမောင် ပြောပြီးလောက်ရောပေါ့၊ ကျုပ်က တစ်
ယောက်တည်းသမားဗျ”

မင်းနေရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်ဝိုင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာလေးအကြောင်းကို ဦးသာ
မောင်ပြောပြီးပါပြီ၊ ဆရာလေးခေါင်းမကြည်ရင် ကျုပ်
သံပရာရည်ဖျော်ပေးမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေက နားထင်ကို
လက်နဲ့ထောက်ရင်းက...

MA O SAR

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ... ကျုပ် တစ်ညလုံး လုံးဝ
မအိပ်ရသေးဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒေါ်ဝိုင်းနဲ့ ဦးဖိုးကူဟာ အလိုက်သိစွာ မင်းနေရဲ့
အနားက ရှောင်ထွက်သွားကြတယ်။

မင်းနေဟာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် လှဲချလိုက်
ရင်း ဇနီးသည်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိတယ်။

သူ့အာရုံထဲမှာတော့ ဇနီးသည်ရဲ့ ချစ်စကားတီးတိုး
ဆိုခဲ့ပုံတွေ၊ ဇနီးသည်ရဲ့ ယုယမှုတွေကို ပြန်လည်အမှတ်ရနေ
မိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ နောက်ထော့ဆီက ခြေသံနဲ့ အတူ
ပန်းကန်လှုပ်ခတ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့်...

“ဒေါ်ဝိုင်း... သံပုရာရည်ထားခဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့
သွားနားကြပါ”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဒေါ်ဝိုင်းဆီက ဘာမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရဘူး။

MA O SAR

ဒါပေမယ့် အနားကထွက်သွားတဲ့ ထမီရှင်တိုက်
သံကိုတော့ ကြားလိုက်ရတယ်။

မင်းနေဟာ စကားပြန်မရတဲ့ ဒေါ်ဝိုင်းကို ဘာမှ
မပြောတော့ဘဲ ဆက်ပြီး အတွေးနယ်ခဲ့နေမိတယ်။

“ဆရာလေး... သံပရာရည်ရပါပြီ၊ ကျုပ် ဘာ
လုပ်ပေးရအုံးမလဲ”

ဒေါ်ဝိုင်းဟာ သံပရာရည်ခွက်ကိုကိုင်ရင်း အနား
မှာ လာရပ်တယ်။

မင်းနေဟာ ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ အသံကြောင့် ဒေါသထွက်
သွားပြီး...

“ဒေါ်ဝိုင်း... ကျုပ်ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ သံပရာ
ရည်ပို့တာ ကျုပ်သိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ခုနကတည်းက
ပြောပြီးပြီလေ၊ သွားနားတော့လို့၊ ကျုပ်... စိတ်ရှုပ်
နေတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်အသိလေးနဲ့နေစမ်းပါ”

လို့ အော်ငေါက်လိုက်တယ်။
မင်းနေရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်ဝိုင်းဟာ ထအံ့တကြ

စမူအရာနဲ့...

“မ... မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာလေး၊ ကျုပ်က
အခုမှ ရောက်လာတာ၊ ဆရာလေး တစ်ခုခုလွှဲနေပြီ”
လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေဟာ မျက်မှောင်
ကြုတ်သွားရင်း...

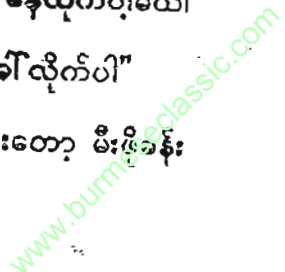
“ဟင်... ဒေါ်ဝိုင်းက အခုမှ ရောက်တယ်ဆိုဘဲ၊
ခုနက... ငါကြားလိုက်ရတဲ့ ခြေသံက ဘယ်ကလဲ၊
ဘယ်သူလဲ... အို... ခင်စိတ်နဲ့ ငါ့ရဲ့ အကြား
အာရုံတွေ မှားယွင်းကုန်ပြီထင်တယ်”

လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။
ဒါကြောင့်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ... ထားခဲ့တော့၊ ခင်ဗျားတို့
သွားနားချည်... မနက်ဖြန်မှ အလုပ် စလုပ် ပေါ့”
လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး... ဒါဆိုလည်း ကျုပ်
တို့ မီးဖိုဆောင်ဘက်က အခန်းမှာပဲ နေလိုက်ပါမယ်၊
ဆရာလေး... လိုတာရှိရင် လမ်းခေါ်လိုက်ပါ”

ဒေါ်ဝိုင်းဟာ မင်းနေကိုပြောဆိုပြီးတော့ မီးဖိုခန်း

ဘက်တို့ အသာလှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။

မီးဖိုခန်းရောက်တော့ ယောက်ျားဖြစ်သူကို လက်
ကုပ်လိုက်ရင်း...

“သူ့ခမျာ မိန်းမနဲ့ကလေးပါသေတဲ့အတွက် စိတ်
များ နောက်သွားပြီလား မသိဘူးတော်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဦးဖိုးကုက ပြောင်းဖူးဖက်
ဆေးလိပ်ကြီးကို ဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း...

“အင်း... လူဆိုတာ အရူးတွေ ချည်းပါပဲကွာ၊
တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီတော့ ရူးကြတာချည်းပါပဲ။ သူ
ခမျာ ခရီးရောက်မဆိုက် မိန်းမရောကလေးပါ ဆုံးရှုံး
ခဲ့ရတော့၊ ခံစားရမှာပေါ့ကွာ၊ သနားစရာပါ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ခေါ်ဝိုင်းတ...

“ကျုပ်တော့ ငွေလိုလို့သာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ လာလုပ်
ရတာ ကြောက်တော့အကြောက်သားရှင်၊ ရှင်နော်...
ညဘက် ကျုပ်တို့တစ်ယောက်ထဲ မထားနဲ့နဲ့၊ ကျုပ်
ကြောက်တယ်”

MA O SAR

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဦးဖိုးကုက...

“ဟာ... ဒီမိန်းမကတော့၊ ခြံစောင့်လုပ်ပါတယ်
ဆိုမှ၊ မင်းနားအနေလို့ရမလားကွ၊ လောကမှာ နာနာ
ဘာဝထက် ကြောက်ဖို့ကောင်းတာ... အကြွေးရှင်ပဲ
ကွ၊ မှတ်ထား... တွေးကြောက်မနေနဲ့၊ တဲ...
လာ... လာ၊ တို့ ပစ္စည်းတွေ နေရာချရအောင်”
လို့ ပြောလိုက်တယ်။

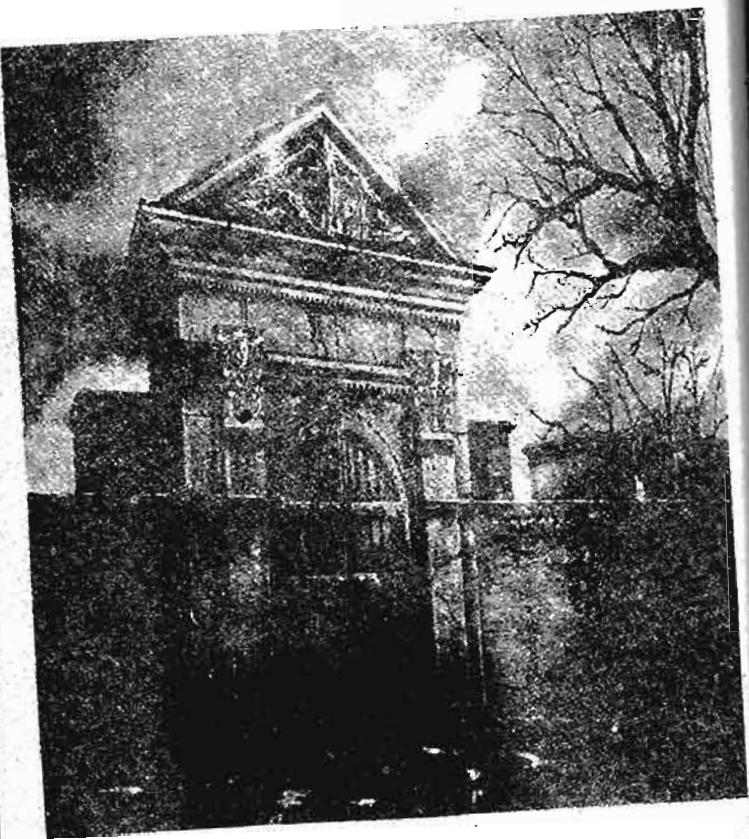
MA O SAR

“မနက်ဖြန်မှာ...

ဘာတွေဖြစ်အုံးမှာလဲ?”

အပိုင်း (၁၆)

အိပ်ရင်း အပမ္ဘိတံဒေါ်ခိုင်း

MA O SAR

ဥပုသ်နားပါး...

ဒေါ်ဝိုင်းဟာ အိပ်ရာပေါ်ကနေ ဆတ်ခနဲထ ထိုင်

လိုက်တယ်။

ဒေါ်ဝိုင်းဟာ မျက်လုံးမှိတ်လျက် အနေအထားနဲ့

မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို တနံ၊တနံ၊ပြီး လျှောက်သွားတယ်။

MA O SAR

ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်က အုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်ပြီး ထမင်း
ဟင်းတွေကို အကျအနံ့ ထိုင်စားတယ်။

မျက်လုံးအစုံကတော့ မှိတ်ထားဆဲပါပဲ။

ဒေါ်ဝိုင်းဟာ ထမင်းစားပြီး ရေအိုးစင်ရှိရာကို
လျှောက် သွားပြန်တယ်။

ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်ပြီး အိပ်ခန်းရှိရာ
လျှောက် သွားတယ်။

ကုတင်နားရောက်တော့ ဦးဖိုးကုရဲ့ အနား ဝင်ထိုင်
လိုက်ရင်း အိပ်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးဖိုးကုဟာ
ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးလာပြီး...

“ဟဲ့... မိဝိုင်း၊ နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်ဝိုင်းဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာ

ဘူး။

ဒေါ်ဝိုင်းဟာ မျက်လုံးမှိတ်လျက် အနေအထားနဲ့
ထိုင်နေဆဲ...

ဦးဖိုးကုဟာ မိန်းမပြစ်သူကို ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်

MA O SAR

လာတယ်။

ဒါကြောင့် ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ ပုခုံးကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်
ရင်း...

“မိဝိုင်း... မိဝိုင်း... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

လို့ လှုပ်မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှ ဒေါ်ဝိုင်းဟာ ‘ဟင်း’ ခနဲ အသံထွက်
လာပြီး...

“ဘာလဲတော့... ကိုဖိုးကု၊ ကျုပ် အိပ်နေတာ
လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ဦးဖိုးကုဟာ မိန်းမရဲ့
မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“ဟင်... ပါးစပ်မှာလည်း ထမင်းစေ့တွေနဲ့၊ နင်
ထမင်းလွက်စားတာလား”

လို့ တအံ့တဩ မေးလိုက်မိတယ်။

“ကြံကြီးစည်ရာတော်... ကျုပ်အိပ်နေတာပါ။ ဒီ
အချိန်ကြီး ထမင်းစားစရာလားတော့”

လို့ ပြောပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်တယ်။

MA O SAR

ဦးဖိုးကူဟာ မိန်းမဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း အကြီး
အကျယ် တုန်လှုပ်သွားတယ်။

“ဘုရား... ဘုရား... မိဝိုင်း ဘာဖြစ်နေတာပါ
လိမ့်၊ အပမ္ဘိနေတာများလား၊ ငါ့သူ့ကို စောင့်ကြည့်ရဲ့
တော့မယ်”

အပိုင်း (၇)

“ဒေါ်ဝိုင်း... ဘာဖြစ်တာလဲ?”

ထူးဆန်းသော ကော်ဖီပျောက်မှု...

“ကိုဖိုးကူ... ညက ရှင် ထမင်းစားသေးလား၊
ရှင်မညာနဲ့နော်... အမှန်အတိုင်းပြော”

ကိုဖိုးကူဟာ မိန်းမဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် မျက်လုံး
ပြုသွားပြီး...

“မိခိုင်းရာ၊ ငါကဘယ်တုန်းကများ ညဘက် ထမင်း
ထစားတတ်လို့လဲ... နင်ပဲ ညကထစားပြီးတော့”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ခိုင်းဟာ ဒေါသပုန်
ထသွားပြီး...

“ကိုဖိုးကူ... ရှင်စားရင်း စားတယ်ပေါ့၊ ကျုပ်ကို
ဘာလို့ လွဲချနေတာလဲ၊ ကျုပ်ကလည်း ညဘက်ထမင်း
ထစားတတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ကိုဖိုးကူဟာ မိန်းမဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် စိတ်
ရှုပ်ထွေးသွားပြီး...

“ဟာ... ဒီမိန်းမ၊ ငါ့မျက်လုံးနဲ့ တပ်အပ်မြင်
တာလေ၊ ညက မင်းပါးဝပ်မှာတောင် ထမင်းစေ့တွေ
ပေနေသေးတယ်”

MA O SAR

ရှောက်စာမိနေ ရောက်တော့ ဒေါ်ခိုင်းဟာ ထမင်း

အုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်ရင်း...

“ဟင်... ညက ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ အများ
ကြီးပါ၊ ဘာလို့ လျော့နေပါလိမ့်”

လို့ တွေးမိပြီး ကိုဖိုးကူကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

MA O SAR

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဝိုင်းဟာ မျက်နှာပျက်
သွားပြီး... ”

“ရှင်... ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား။ ကျုပ်
ထစားရင် သိရမှာပေါ့ ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး။ မ...
မဟုတ်မှလွဲရော ကျုပ်ကို နာနာဘာဝတွေများ...”

လို့ ပြောရင်း ကြွတ်သီးဖျန်းဖျန်းထသွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့နားကို မင်းနေ ရောက်လာ

ပြီး...

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျာ ... အော်ကြီး ဟစ်
ကျယ်နဲ့...”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ဦးဖိုးကူဟာ မျက်နှာမသာ
မယာနဲ့ ပြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တယ်။

ဦးဖိုးကူရဲ့စကားကို ဒေါ်ဝိုင်းကဝင်ပြီး...

“ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါ ဆရာလေးရယ်၊
ထမင်းထစားတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုံးဝမသိရပါဘူး၊
ဒီအိမ်ကြီးမှာရှိတဲ့ နာနာဘာဝတွေများ...”

လို့ ပြောမဆုံးခင်ပဲ မင်းနေဟာ မျက်မှောင်ကြီး

MA O SAR

ကြုတ်သွားပြီး...

“တော်တော့ဒေါ်ဝိုင်း... မဖြစ်နိုင်တာ မပြောနဲ့၊
ခင်ဗျားတို့လို ချဲ့ကားတတ်တဲ့လူတွေကြောင့်၊ လူတွေ
ဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့အရာတွေကို ကြောက်လန့်နေကြ
တာ၊ တကယ်တော့ ဒေါ်ဝိုင်းဟာ အိပ်ရင်းလမ်းထ
လျှောက်တာ... ကျုပ် စာအုပ်တွေမှာဖတ်ဖူးတယ်၊
အနောက်တိုင်းမှာဆို အိပ်ရင်းလမ်းလျှောက် သူတွေ
ဟာ လူသတ်မှုတွေတောင် ကျူးလွန်ကြတယ်၊ တချို့
ကျတော့လည်း ဒေါ်ဝိုင်းလိုပဲ အိပ်ရင်း အစားထစား
ကြတယ်၊ သူတို့ဟာ နီးထလာချိန်မှာတော့ ညက
ဘာလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘာစားခဲ့တယ်၊ ဘယ်သွားခဲ့တယ်ဆို
တာကို လုံးဝအမှတ်မရတော့ဘူး၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်
ပါတယ်ဗျာ၊ ဦးဖိုးကူကလည်း ဒေါ်ဝိုင်း ဒီလိုမဖြစ်
အောင် သတိထားပြီးစောင့်ကြည့်ပေါ့၊ တော်ကြာ...
အိပ်ရင်း လမ်းထလျှောက်လို့ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု
ဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး”

လို့ ပြောဆိုပြီး အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ဆီကို တက်

MA O SAR

သွားတယ်။

ခဏကြတော့ အပေါ်ထပ်ဆီမှ . . .

“ဦးဖိုးကူ . . . ဒေါ်ဝိုင်း လာကြပါဦး”

ဆိုတဲ့ အသံကျယ်ကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ဦးဖိုးကူတို့ လင်မယားလည်း အထိတ်တလန့်

အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်ခဲ့ကြတယ်။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာလေး”

ဦးဖိုးကူ စကားကြောင့် မင်းနေဟာ စာကြည့်စားပွဲ

ရှေ့ ခါးထောက်ရပ်နေရင်းက . . .

“ဦးဖိုးကူ . . . ခင်ဗျားတို့ ဒီအိမ်မှာ နေချင်သလို
နေနိုင်တယ်၊ စားချင်တာစားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . .

ဘောင်ကျော်တာတော့ ကျုပ် မကြိုက်ဘူးဗျ”

လို့ မျက်နှာတင်းမာစွာနဲ့ ပြောတယ်။

ဦးဖိုးကူနဲ့ ဒေါ်ဝိုင်းဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်

ယောက် ကြည့်လိုက်မိရင်း . . .

“ကျုပ် . . . ကျုပ်တို့ ဘာများ ဘောင်ကျော်မိလို့

လဲ ဆရာလေးရယ်”

MA O SAR

လို့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မေးလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေ
က ကော်ဖီခွက်နဲ့ ပန်းကန်လွတ်တစ်ချပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ
ရင်း . . .

“ဘာဖြစ်ရမလဲဗျ . . . ကျုပ်စားဖို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင်တွေ လုပ်ထားတာ၊ အခု
ဘာမှမရှိတော့ဘူး . . . ဒေါ်ဝိုင်း . . . ခင်ဗျားစားချင်
ရင်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်စားပါလားဗျ၊ ကျုပ်စားမယ့်
ဟာတွေ ဒီလိုယူစားတာ ကောင်းသလားဗျာ”

လို့ ပြောတဲ့အခါ ဒေါ်ဝိုင်းဟာ မျက်လုံးအစုံ ပြုံး
ကျယ်သွားရင်း . . .

“ကျုပ် . . . ကျုပ်ဆရာလေးရဲ့ ကော်ဖီကိုသောက်
ဖို့နေနေသာသာ၊ အပေါ်ထပ်တောင် မတက်ရသေးပါ
ဘူးဆရာလေးရယ်၊ ပြီးတော့ . . . ကျုပ်တို့က စောသု
တွေပါ၊ ကော်ဖီတွေ၊ ပေါင်မုန့်တွေလည်း မစားတတ်
ပါဘူး၊ ကြောင်တို့ ကြက်တို့များ ဆွဲသလားမသိဘူး”

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

မင်းနေဟာ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် မျက်နှာကြီးနီ

MA O SAR

မြန်းနေရာက...

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ ကြွက်ဆွဲရင် ပေါင်မုန့်ပဲဆွဲ
မှာပေါ့၊ ဒီမှာ မမြင်ဘူးလား... ကော်ဖီတွေသောက်
ထားတာ ခွတ်ပဲကျန်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုရှုပ်မှနောက်
ရှင်းတဲ့၊ ဒီတွေ့... ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို
ကျုပ်မှာထားမယ်၊ ကျုပ်မသိဘဲ အပေါ်ထပ်ကို
လုံးဝမလာရဘူး၊ ဒါဘဲ...”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဦးဖိုးကူနဲ့ ဒေါ်ဝိုင်းဟာ ခေါင်းငုံ့ထားရင်းက...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး၊ ကျုပ်တို့မှတ်
ထားပါမယ်”

လို့ ပြိုင်တူ ဖြေလိုက်ကြတယ်။

ဦးဖိုးကူတို့ လင်မယားက မျက်နှာမသာမသာနဲ့
အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာရင်း...

ဦးဖိုးကူက...

“မိန်းမရယ်... နင်... ဆရာလေးရဲ့ ကော်ဖီရည်
တွေ တကယ်ပဲယူမယောက်ဘူးလား”

MA O SAR

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဝိုင်းက...

“တော်ကလည်း... ညဘက်ထပြီး ထမင်းစားမိ
တာနဲ့၊ ကျုပ်ကို စွပ်စွဲနေတာလား၊ ကျုပ်တစ်ချိန်လုံး
မီးဦးခန်းမှာပဲရှိနေတာ ရှင်မတွေ့ဘူးလား၊ ကျုပ်အထင်
တော့ ဆရာလေးက စိတ်သိပ်မှန်ပုံ မရဘူးနော်၊ သူ
ဟာသူ စားသောက်ပြီး သတိမေ့နေတာများလား”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဦးဖိုးကူဟာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ရှုပ်နေ
တာပဲ... ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကြာကြာနေရင် ဆရာလေး
မရွေးဘဲ၊ ငါတို့ ရွေးသွားနိုင်တယ်”

MA O SAR

“ကော်မီတွေ သောက်သွားတာ...
ဘယ်သူလဲ?”

အပိုင်း (၈)

ထူးဆန်းသော မီးလုံး...

“ဦးဖိုးကူ... ဒေါ်ခိုင်း... လာကြပါဦးဗျ”

လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်မိတယ်။

မင်းနေရဲ့ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ရာဝင်ဖို့ ပြင်နေတဲ့ ဦးဖိုးကူတို့ဟာ အပေါ်ထပ်ကို တမန်းကတန်း ပြေးဘက်ခဲ့ရ တယ်။

ဦးဖိုးကူတို့ရောက်တဲ့အခါ မင်းနေက ပြတင်းပေါက် အနီးကို ခေါ်လိုက်ရင်း...

“လာကြည့်ပါဦးဗျ... သောင်ပြင်မှာ မြင်ရတာ ဘာတွေလဲ”

လို့ ညွှန်ပြပြီး မေးလိုက်မိတယ်။

ဦးဖိုးကူတို့ လင်မယားဟာ မင်းနေ ညွှန်ပြရာကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟာ... ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ မီးလုံးတွေပြေးနေတယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့ စုန်းတောက် တာထင်တယ်၊ ဒီနေ့ဟာလပြည့်နေပဲ၊ ဖြစ်နိုင်တယ်... လပြည့်လကွယ်နေ့တွေမှာ စုန်းတောက်တတ်တယ်လို့ ကျုပ် ကြားဖူးတယ်”

MA O SAR

ဥရောက်ဟေ့ မင်းနေဟာ အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်

ပြတင်းပေါက်ကနေ သောင်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ တရွေ့ရွေ့သွား နေတဲ့ မီးလုံးလိုအရာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

မင်းနေဟာ ထိုအရာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

MA O SAR

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဝိုင်းကလည်းဝင်ပြီး...

“တုတ်တယ်တော့... မီးလုံးတွေ တရွေ့ရွေ့သွား
နေတာ ကြည့်ပါလား၊ ဒါဟာ လူလုပ်တာတော့ မဖြစ်
နိုင်ဘူး၊ စုန်းတောက်တာပဲဖြစ်ရမယ် ဆရာလေး”

လို့ ထင်ကြေးပေးပြန်တယ်။

သူတို့စကားကြောင့် မင်းနေဟာ ခေါင်းကိုခါရမ်း
လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားတို့ကလည်းဗျာ၊ တဆိတ်ရှိ မဖြစ်နိုင်တာ
တွေပဲ ပြောနေကြတယ် ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဒါတွေမရှိ
တော့ဘူးဗျ... ခင်ဗျားတို့ဘာလို့ ဒီလောက် အယူ
သည်းနေကြတာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ဒေါ်ဝိုင်းက အားတက်သရော အမူ
အရာနဲ့...

“ဆရာလေးက ဒီမြို့ကို ရောက်တာမကြာသေး
တော့ ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်အကြောင်း မသိသေးလို့ ဒီလိုပြော
နေတာပါ၊ ကျုပ်တို့ အရပ်မှာတော့ ပုဏ္ဏပျံနဲ့ပတ်သက်
MA O SAR

တဲ့ ရာဇဝင်တွေက ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပုံပြင်
ရှည်တစ်ပုဒ်လိုပါပဲ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မင်းနေဟာ မျက်ခုံးမြင့်
တက်သွားရင်း...

“ပုံပြင်ရှည်တစ်ပုဒ်လို ဟုတ်လား၊ အဟား...
စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းတယ်၊ ပြောပါဦးဗျ...
ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်အကြောင်း အပျင်းပြေ နားထောင်ရတာ
ပေါ့”

ဒီအခါမှာ ဒေါ်ဝိုင်းက တံတွေးကို မြို့ချလိုက်
ရင်း...

“ဆရာလေးမယုံရင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို နားထောင်
လိုက်ပါ... ကျုပ်တို့အရပ်မှာတော့ တကယ်ကိုဖြစ်
ခဲ့တာပါ၊ တစ်ခါက ကမ်းခြေရွာရဲ့ အစွန်အဖျားမှာ
နေထိုင်တဲ့ တံငါသည်မိသားစု တစ်စုရှိခဲ့တယ်၊ သူတို့
လုပ်မယားမှာ သားတစ်လောက်ရှိတယ်၊ အဲ့ဒီကလေး
က အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိမယ်၊
နာမည်က ဖိုးထူးတဲ့၊ ဖိုးထူးဟာ တစ်ရွာလုံးအော်ကျော

MA O SAR

မအိုတာ

လန်လောက်အောင် သိပ်ဆိုးတဲ့ကလေးရှင်၊ လူကြီးသူမတွေ စကားဆို လုံးဝနားမထောင်ဘူး၊ မအေက ဒါမလုပ်နဲ့ဆို ဒင်းကလုပ်လိုက်ရမှ စားဝင်တဲ့ကလေးမျိုး၊ ကျုပ်တို့ကမ်းခြေရွာမှာ ‘ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်’ ဆို လူကြီးမပြောနဲ့၊ ကလေးတောင် ဖြတ်ဝံ့တဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ ဖိုးထူးဟာ မိဘတွေ တားမြစ်ထားတဲ့ကြားက၊ ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်ရှိတဲ့ သောင်ပြင်ဘက်လာပြီး၊ ခရုကောက်ခဲတယ်၊ အဲဒီခရုကောက်ခဲတဲ့ညမှာပဲ၊ ဖိုးထူးဟာ လူမှန်းသူမှန်း မသိလောက်အောင် အဖျားဝင်ပြီး၊ သတိမေ့မြောသွားခဲ့တယ်၊ ဖိုးထူး သတိရလာတဲ့အခါမှာတော့ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွပ်သွားတော့တာပဲ... ဖိုးထူးတို့မိသားစုရဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးက သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းသလို၊ သိပ်ပြီး အံ့ဩဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ ဖိုးထူးရဲ့ အဖေဟာ ထမင်းစားရင်း ထမင်းနင်ပြီး ရုတ်တရက် သေဆုံးခဲ့ရသလို၊ သူ့အမေဟာလည်း ပိုးထိပြီး၊ သေဆုံးခဲ့ရပြန်တယ်၊ ဖိုးထူးလေးကတော့ အရွေးဘဝနဲ့ ခုချိန်ထိ ရှိနေတုန်းပါပဲ”

MA O SAR

ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်

လို့ ပြောပြပြန်တယ်။

မင်းနေဟာ ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ စကားအဆုံးမှာတော့ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“လူဆိုတာ ဖြစ်ချိန်တန်ရင် ဖြစ်တာပဲဗျာ၊ ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်အနားလာပြီး ခရုကောက်မိလို့ ဖိုးထူး ရူးရတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ အဖျားဝင်ပြီး၊ အဖျားပိုးက ဦးနှောက်ထဲရောက်လို့ စိတ်နှောက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဖိုးထူးအဖေကလည်း ထမင်းကိုအလောတကြီး စားမိလို့ အသက်ရွလမ်းကြောင်း ထမင်းစေ့ဆိုပြီး သေရတာဖြစ်မှာပါ၊ ပြီးတော့... ဖိုးထူးရဲ့အမေပိုးထိလို့ဆုံးတာ ဘာဆန်းလဲဗျာ၊ ဒီလိုနေရာတွေမှာ အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေဆိုးတွေ ခိုအောင်းတတ်တာပဲ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဗျာ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဦးဖိုးကူက...

“မဟုတ်ဘူးနော် ဆရာလေး၊ ကျုပ်တို့အရပ်မှာ ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်ရဲ့အကြောင်းက ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ပဲ၊ ရွာထဲက တချို့လူတွေဆို ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်

MA O SAR

ထဲက၊ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာ
တာကို တပ်အပ်ကြီးမြင်ကြရတာ... တချို့ကျတော့
လည်း လူလုံးဝမနေတဲ့အိမ်ကြီးထဲက မီးတွေလင်းထိန်
နေတာကို တွေ့ကြရတယ်... ဒီအိမ်ကြီးမှာ ခေတ်
အဆက်ဆက် သေဆုံးခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေရှိ
တယ် ဆရာလေး”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။

“ခေတ်အဆက်ဆက် သေတဲ့လူတွေရှိတာ ဘာ
ဆန်းလဲဗျာ၊ ကျုပ်... ခင်ဗျားကိုမေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့
ရွာထဲမှာ အိမ်ဟောင်းမှန်သမျှ လူသေခဲ့တာချည်းပဲ
မဟုတ်လား၊ လူဆိုတာ သေမျိုးပဲဗျာ၊ အချိန်တန်တော့
လည်း သေမှာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့အယူသည်းပြီး ချဲ့ကား
နေကြတာပါ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ မီးလင်းတာတို့၊ ဆံပင်ဖား
လျားနဲ့ မိန်းမထွက်လာတာတို့က၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်
မျက်စိနဲ့မြင်ခဲ့ရလို့လား၊ ပြောတဲ့လူတွေက လူစိတ်ဝင်
စားအောင် ချောက်လှန့်ပြောကြတာပါဗျာ၊ ကျုပ်က
တော့ရှင်းတယ်... လောကမှာ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ တပ်

အပ်မမြင်ရင် ဘယ်အရာမှ လက်မခံဘူး”

မင်းနေရဲ့စကားကြောင့် ဦးဖိုးကူတို့လင်မယားဟာ
စကားမတူပြန်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာ အိမ်ကြီးရဲ့ခေါင်မိုးပေါ်က...

“ဂလောက်... ဂလောက်... ဝုန်း...”

ဆိုတဲ့ အသံကျယ်ကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အသံကြောင့် ခေါ်ဝိုင်းဟာလန့်ဖျပ်ပြီး ဦးဖိုးကူရဲ့
လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း...

“အမယ်လေးတော့... ကိုယ်ကျိုးနဲ့ပါပြီ၊ မယ့်ဘူး
ဆိုလို့ ကိုယ်ထင်ပြုပြီထင်တယ်”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ မင်းနေဟာ ခေါင်မိုးကို
မော့ကြည့်ရင်း...

“ဟာဗျာ... အုန်းပင်က အုန်းသီးကြွေကျတာ
မြင်မှာပါ”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဦးဖိုးကူဟာ မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်နေရင်း

“အုန်း... အုန်းသီးကြွေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာ
လေး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အုန်းပင်ထက်ကို အိမ်
ကြီးက ပိုမြင့်နေလို့ပဲ”

လို့ တုန်ယင်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောလာတယ်။

မင်းနေဟာ စိတ်ရှုပ်စွာနဲ့ ခေါင်းကို ကုပ်လိုက်

ရင်း...

“ဒါဆိုလည်း တစ်ယောက်ယောက် ခဲနဲ့ပစ်တာဖြစ်
မှာပေါ့၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဝိုင်းက မျက်လူးအပြု

သားနဲ့...

“အိမ်နဲ့ ခြံဝန်းနဲ့က ဒီလောက်ဝေးနေတာ၊ အဖန်သူက
ခဲနဲ့ပေါက်နိုင်မှာလဲ”

လို့ ရေရွတ်လိုက်ပြန်တယ်။

မင်းနေဟာ ဒေါ်ဝိုင်းကိုစိတ်မရှည်တော့ဘဲ...

“ဘာတွေလဲဗျာ၊ ကဲ... ကဲ... ခင်ဗျားတို့
သွားတော့၊ စိတ်ရှုပ်တယ်... သူဟာသူ ဘာကြောင့်
ပဲ အသံထွက်ထွက်၊ ကျွန်တို့မဝင်စားဘူး အိပ်တော့

MA O SAR

မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဦးဖိုးကူတို့ လင်မယားဟာ ဘာစကားမှ မတွဲပြန်
တော့ပဲ ကြောက်အားကြီးစွာနဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်ကနေ
ဆင်းပြေးခဲ့ကြတယ်။

MA O SAR

“ခေါင်မိုးပေါ်က ကြွားရတာ
တာသံတွေလဲ”

အပိုင်း (၉)
အရိပ်မည်းကြီး

MA O SAR

~~အောင်~~ ချိန်မှာတော့ ဦးဖိုးကျဟာ အပေါ်သွား

ဖို့ အိပ်ရာကထလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ရေအိမ်ရှိရာကိုသွားပြီး တံခါးကိုဆွဲဖွင့်
လိုက်တယ်။

တံခါးက လုံးဝဖွင့်မရဘူး။ အထဲက ဂျက်ထိုးထား
MA O SAR

တယ်။

ဒါကြောင့် ဦးဖိုးကူဟာ ရေအိမ်ထဲ ဒေါ်ဝိုင်းဝင်
နေတယ်လို့ထင်ပြီး အိပ်ရာဘက် ပြန်လျှောက်ခဲ့တယ်။

ကုတင်နားရောက်တော့ ဦးဖိုးကူဟာ ခေါင်းမွေး
ထောင်မတတ် မျက်လုံးပြုံးသွားမိတယ်။

ဒေါ်ဝိုင်းတစ်ယောက် အိမ်ရာပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်
ကြီး အိပ်မောကျနေတယ်။

ဒါကြောင့် ဦးဖိုးကူလည်း အကြီးအကျယ် ထိတ်
လန့်သွားပြီ။ . .

“မိဝိုင်း. . . မိဝိုင်း. . . ထစမ်း. . . ထစမ်း
ပါဟ”

လို့ အော်ဟစ်လှုပ်နှိုးလိုက်တယ်။

“ဟင်. . . ဘာလဲတော့၊ သူများတကာ အိပ်နေတဲ့
ဟာ၊ ဘာလို့ အတင်းနှိုးနေရတာလဲ”

ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ အိပ်ချင်မူးတူးအဖြေကြောင့် ဦးဖိုးကူ

က အထိတ်တလန့်အမူအရာနဲ့. . .

“ငါ. . . ငါ အပေါ့သွားချင်လို့ အိမ်သာသွားတာ၊

MA O SAR

အိမ်သာတံခါးကြီး ပိတ်ထားတယ်။ ငါက မင်းဝင်နေ
တယ်ထင်လို့ ဒီရောက်တော့ မင်းက အိမ်ပျော်နေတယ်။
ငါ. . . ငါတို့ အခြောက်ခံရပြီထင်တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဝိုင်းဟာ ငေါက်ခနဲ
ထထိုင်လိုက်ရင်း. . .

“ဘာ. . . ဘာပြောတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို နောက်
နေတာလား”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဦးဖိုးကူဟာ မျက်လုံးကြီးအပြုအမူနဲ့. . .

“ဟာ. . . ဒါ နောက်စရာလားဟ၊ ငါ တကယ်
ပြောနေတာ မယုံရင် လိုက်ကြည့်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဝိုင်းက. . .

“မယ့်ဘူး. . . ကျုပ်လိုက်ကြည့်မယ်”

လို့ ပြောဆိုရင်း နှစ်ယောက်သား အိမ်သာဘက်
ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

အိမ်သာရှေ့ရောက်တော့ ဒေါ်ဝိုင်းဟာ တံခါးကို
လက်နဲ့ တွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

MA O SAR

၁၁၈

မအိဇာ

တံခါးက 'ကျီ' ခနဲ ပွင့်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရ

တယ်။

ဒေါ်ဝိုင်းဟာ ဒေါသတကြီးနဲ့ ယောက်ျားဖြစ်သူ

ကို ဝိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်လိုက်ရင်း...

“မမြင်ဘူးလား၊ ရှင်ပြောတော့ တံခါးဖွင့်မရဘူး ဆိုး လူယုတ်မာကြီး... ကျုပ်အိပ်နေတာကို သက် သက်မဲ့နှောင့်ယှက်တယ်၊ နောက်တစ်ခါဆို ရှင်မလွယ် ဘူးမှတ်”

လို့ ပြောဆိုပြီး ဆောင်ကြီးစောင်ကြီး အမူအရာနဲ့

အိမ်သာရှေ့က လှည့်ထွက်သွားတယ်။

ဦးဖိုးကူဟာ အိမ်သာရှေ့ရပ်ရင်း တွေးမရနိုင် စောင် ဖြစ်နေမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့ အော် လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“အား... အမယ်လေးတော့... ကယ်ကြပါ

ဦး”

ဦးဖိုးကူဟာ ဒေါ်ဝိုင်းရှိရာကို အသည်းအသန်

MA O SAR

ပုဏ္ဏားပျံ့ခံအိမ်

ပြေးသွားပြီး...

“ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ မိဝိုင်း”

လို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဝိုင်း

က အခန်းတံခါးဝကို လက်ညှိုးထိုးရင်း...

“အ... အရိပ်မည်းကြီး၊ အရပ်ကြီးက အရှည် ကြီးပဲ၊ ကျုပ်... ကျုပ်ခြောက်တယ်... ခြောက် တယ်တော့”

လို့ ဦးဖိုးကူကို လှမ်းဖက်ရင်း ပြောလာတယ်။

ဦးဖိုးကူဟာ မိန်းမဖြစ်သူကို မယုံကြည်ဟန်နဲ့ကြည့် လိုက်ရင်း...

“အဟဲ... နင်ငါ့ကို ပြန်ပြီး လက်စားချေတာ မ ဟုတ်လား၊ နင့်ဟာနင် ... အရိပ်ကြီးမကလို့ အ ကောင်ကြီးပဲမြင်မြင်၊ ငါတော့ လုံးဝမယုံဘူး၊ ဆရာ လေးပြောတာ မကြားဘူးလား၊ ကိုယ်တိုင်မတွေ့ရဘဲ ဘာမှမယုံနဲ့တဲ့”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဝိုင်းက ဒေါသထွက်

သွားပြီး...

MA O SAR

“ကိုဖိုးကု ရှင်တော့ ကျုပ်လုပ်မိတော့မယ်နော်၊ ကျုပ်
က နောက်ပြောင် ပြောရအောင် ကလေးမဟုတ်ဘူး၊
ရှင်ကြုံမှ ကျုပ်ကို ကယ်ပါ... လူပါ တစာစာမအော်
နဲ့၊ ဟင်း...”

“လူသုံးယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာ...
ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ”

အပိုင်း (၁၈)

အခေါင်းဖြူကြီး...

မော့ကံကံနေ...

ဦးဖိုးကု ခြံထဲ တံမျက်စည်းလှဲနေချိန် မင်းနေ
ရောက်လာပြီ... .

“ဦးဖိုးကု... . ခင်ဗျားတို့ ညက ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊

ကျုပ် အသံတွေကြားလိုက်သလိုပဲ”

MA O SAR

MA O SAR

လို့ မေးလာတယ်။

မင်းနေရဲ့စကားကြောင့် ဦးဖိုးကူဟာ မျက်နှာပျက်

သွားတယ်။

ညက သူတို့ကြုံရတာကို မင်းနေကို ပြောပြရင်

လည်း ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့်...

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာလေး၊ မိခိုင်းလေ...”

အိမ်မက်ဆိုးမက်ပြီး ထအော်တာပါ”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဘာမှမဖြစ်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ကျုပ် သောင်
ပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်အုံးမယ်”

မင်းနေဟာ ဦးဖိုးကူကိုပြောပြီး ခြံဝဆီကို ဆက်
လျှောက်သွားတယ်။

မင်းနေ ထွက်သွားတဲ့အခါ ဒေါ်ခိုင်းဟာ ဦးဖိုးကူ
ရှိရာ လျှောက်လာရင်း...

“ဆရာလေး ဘယ်သွားတာလဲ၊ ညက ကိစ္စတွေ
ရှင်... ဆရာလေးကို ပြောလိုက်သေးလား”

MA O SAR

လို့ မေးလိုက်တယ်။

“မပြောပါဘူးဟာ... ပြောလည်း ဆရာလေးက
ဘာမှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုလည်း... သောင်ပြင်
မှာ လမ်းလျှောက်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

ဦးဖိုးကူဟာ မိန်းမကို လှမ်းပြောရင်း တံမျက်စည်း
ဆက်လှဲနေလိုက်တယ်။

ဒေါ်ခိုင်းလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဦးဖိုးကူအ
နားကနေ ထွက်ခဲ့တယ်။

ဦးဖိုးကူတစ်ယောက် တံမျက်စည်းလှဲနေရင်း အတန်
ကြာတော့ ခြံထဲကိုပြေးဝင်လာတဲ့ မင်းနေကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

ဦးဖိုးကူလည်း ထိတ်လန့်သွားပြီး မင်းနေရှိရာပြေး
သွားရင်း...

“ဆရာလေး... ဆရာလေး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

မင်းနေဟာ ဦးဖိုးကူကို ဒေါသတကြီး ကြည့်လိုက်

ရင်း...

“ဒေါ်ခိုင်း... ဒေါ်ခိုင်း ဘယ်မလဲ”

MA O SAR

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဦးဖိုးကူဟာ ပြဿနာတစ်ခုခုတက်ပြီဆိုတာ မိပ်
စားမိသွားပြီး...။

“ရှို... ရှိုပါတယ် ဆရာလေး၊ ခုပဲ... ကျုပ်နဲ့
စကားပြောပြီး၊ အိမ်ထဲဝင်သွားတာပါ။ ကျုပ် ခေါ်ပေး
ပါမယ်”

လို့ပြောရင်း မိန်းမဖြစ်သူကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။
ဒေါ်ဝိုင်း ထွက်လာချိန်မှာတော့ မင်းနေဟာ ဒေါ်
ဝိုင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘာမှာထားသလဲ၊ ကျုပ် မရှိရင်
အပေါ်ထပ် မတက်ရဘူးလို့ မှာထားတာမသိဘူးလား၊
အပေါ်ထပ်မှာ ခင်ဗျားကိစ္စအာရုံရှိလို့လဲ”

လို့ လေသံမာမာနဲ့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဝိုင်း
ဟာ ဘာမှမသိဟန်နဲ့...။

“ကျုပ် မီးဖိုထဲမှာ ဟင်းချက်နေတာပါ။ အပေါ်
ထပ်ကို မတက်ရပါဘူး ဆရာလေးရယ်”

လို့ ပြောလာတယ်။

MA O SAR

ဒီအခါမှာ မင်းနေဟာ မျက်နှာကြီးနီမြန်းသွားရင်း
ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ လက်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်ရင်း...။

“လာ... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့”

လို့ပြောပြီး အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ကို ခေါ်သွား
တယ်။

ဦးဖိုးကူတို့ လင်မယားလည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့
အပေါ်ထပ်ကို ပါသွားကြတယ်။

အပေါ်ထပ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ကို ရောက်တော့
မင်းနေဟာ ပြတင်းပေါက်ကိုသွားပြီး...။

“ဒီနေရာမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရပ်နေတာ ကျုပ်
မျက်လုံးကြီးနဲ့ကို သောင်ပြင်ဘက်က လှမ်းပြီးမြင်လိုက်
တယ်၊ ဒီအိမ်မှာမိန်းမဆိုလို့ ခင်ဗျားတလွဲပြီး ဘယ်သူ
ရှိမှာလဲပြော...။”

လို့ ဒေါသတကြီး မေးလိုက်တယ်။

မင်းနေရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါ်ဝိုင်းဟာ ခေါင်း
နုပမ်းကြီးသွားပြီး...။

“တ... တကယ်ပါ ဆရာလေးရယ်၊ ကျုပ်

MA O SAR

မေတ္တာ

အောက်ထပ်မှာ ဟင်းချက်နေတာပါ။ အပေါ်ထပ်ကို လုံးဝမိတ်ရပါဘူး။ ဆ... ဆရာလေး အခြောက်ခံ ရပြီထင်တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာ ... အခြောက်ခံရတယ် ဟုတ်လား။ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ စကားကိုမပြောနဲ့၊ လုံးဝအယုံအကြည် မရှိဘူး။ ဒီနေရာမှာ ရပ်နေတဲ့မိန်းမဟာ ခင်ဗျားမဟုတ် ရင်တော့ ကျုပ် ရူးနေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်၊ တောက်...”

မင်းနေရဲ့ စကားကြောင့် ဦးဖိုးကူတို့ လင်မယား ဟာ ဘာမှမပြောဝံ့ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေကြတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ပြောတာ သိပ်မောတယ်၊ နေကြ အုံး... ကျုပ် ရေသော န်လိုက်ဦးမယ်”

မင်းနေဟာ ပြောဆိုရင်း ရေတကောင်းရှိရာ အိပ် ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

ဦးဖိုးကူနဲ့ ဂေါ်ဝိုင်းဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်ရင်း မျက်နှာပျက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မင်းနေရဲ့အသံကြီးကို ကြားလိုက်

MA O SAR

ပုဏ္ဏပျံ့နှံ့အိမ်

ရတယ်။

“ဟာ... ဘာကြီးလဲဟ၊ ဘာကြီးလဲ... ကျက် သရေမရှိ ငါ့အိပ်ရာပေါ်မှာ...”

ဦးဖိုးကူတို့ဟာ မင်းနေရဲ့အသံကြောင့် အိပ်ခန်း ထဲကို ကမန်းကတန်း ပြေးခဲ့ကြတယ်။

“ဆရာလေး... ဘာ ... ဘာဖြစ် ... ဟင်...”

မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ဦးဖိုးကူတို့ဟာ ခြေလှမ်းတုံ့သွားမိတယ်။

မင်းနေရဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ အခေါင်းဖြူကြီးတစ် ခု...

မင်းနေဟာ အခေါင်းဖြူကြီးကို ဒေါသတကြီးကြည့် ခုန်း...

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို နောက်ပြောင်ထားကြတာ လား”

လို့ ပြောလာတဲ့အခါ ဂေါ်ဝိုင်းက လက်တကာက

နဲ့...

MA O SAR

“ကြံကြီးစည်ရာ ဆရာလေးရယ်၊ ကျွန်သရေမရှိ
တဲ့ အခေါင်းကို ကျုပ်တို့ ဘယ်ကရမှာလဲ... ဆရာ
လေးအမြင်ပဲ ... ကျုပ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ခြံပြင်
တောင် ထွက်လာတာမဟုတ်ဘူး”

လို့ ငြင်းဆန်တယ်။

မင်းနေဟာ ဖေါသတကြီးနဲ့ ခေါက်တဲ့ခေါက်ပြန်
လှမ်းလျှောက်ရင်း...

“ဖယ်လိုက်စမ်းဗျာ... ဘာ ကြည့်နေကြတာလဲ၊
ဒီအိမ်မှာတော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာသေချာပြီ၊ ဘာတွေ
ဖြစ်နေတာလဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

လို့ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

“ဒါ... ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်
ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးအိမ်ကြီးဆိုတာ ဆရာလေးမှမယုံ
တာ”

ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ မဝဲမရဲ တီးတိုးပြောလိုက်တဲ့ စကား
ကြောင့် မင်းနေဟာ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး...

“တိတ်... မပြောနဲ့၊ ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ သွား...”

ခင်ဗျားတို့ သွားကြ”

လို့ ဒေါ်ဝိုင်းတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။

ဦးဖိုးကူတို့အခန်းအပြင်ရောက်တော့ ဒေါ်ဝိုင်းက
လေသံတီးတိုးနဲ့...

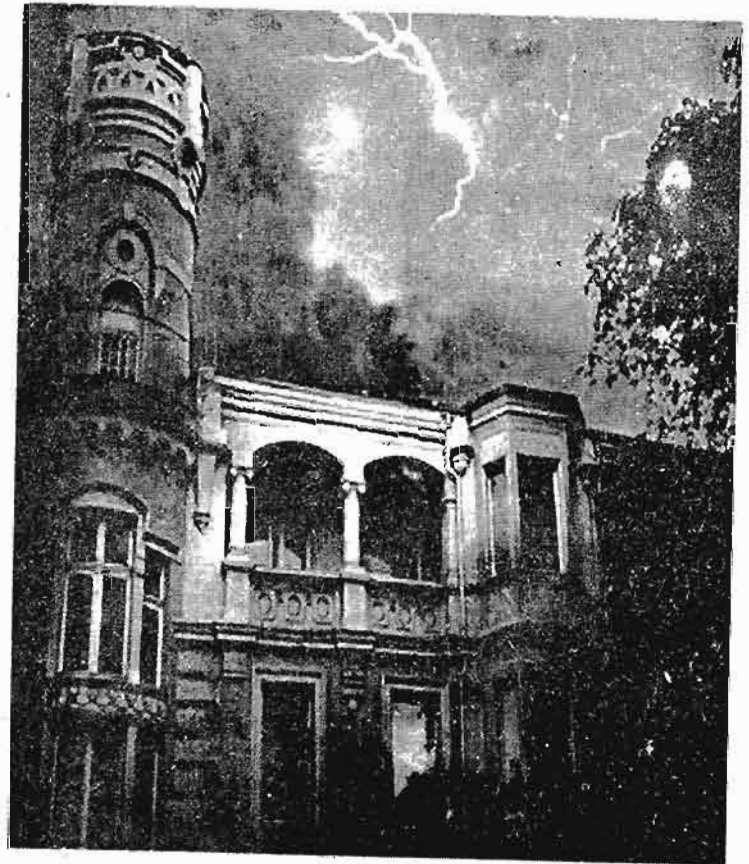
“ဆရာလေးကြည့်ရတာ တစ်နေ့တစ်ခြား ပိုဆိုး
လာသလိုပဲ... သူ့စိတ်ကပုံမှန်မဟုတ်ဘူး၊ အခေါင်း
ကြီးကို သူ့ဟာသူတင်ထားပြီး ကျုပ်တို့ကို စွပ်စွဲနေတာ
ရှင့်... စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အပေါ်ထပ်မှာ သူတစ်
ယောက်တည်း နေတဲ့ဟာကို...”

လို့ မကျေမနပ်ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“အခေါင်းကြီး

ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ?”

အပိုင်း (၁၁)

ခြေဟ်ဝင်တဲ့ည...

MA O SAR

ဥရောက်တီအခါ မင်းနေဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ လူး
လှိမ့်ရင်း နေ့ခင်းက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးနေတယ်။

“အင်း... နေ့လည်က ငါကိုယ်တိုင် သောင်
ပြင်ကနေလှမ်းပြီး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်ကို ခြင်
လိုက်ရတယ်၊ ဒေါ်ဝိုင်းကလည်း သူမဟုတ်ဘူးလို့ငြင်း

MA O SAR

တယ်၊ ဒါဟာဘယ်သူဖြစ်မလဲ၊ ခင်... ခင်များ...
မကျွတ်မလွတ်ဘဲ... အို... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လူ
ဆိုတာ သေရင်ပြီးသွားတာပဲ၊ ဝိညာဉ်တွေ ခြောက်လှန့်
မှုတွေကို ငါလုံးဝလက်မခံဘူး၊ ပြီးတော့... ငါ့အိပ်
ရာပေါ်ရောက်နေတဲ့ အခေါင်းဖြူကြီး၊ ဘယ်သူထား
သလဲ၊ ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူလဲ...”

မင်းနေတစ်ယောက် အတွေးနယ်ချဲ့နေစဉ်မှာပဲ
အောက်ထပ်က ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံကြီးကို
ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟာ... ဒီမိန်းမကြီး ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ...
အရင်တစ်ခါလိုပဲ အိမ်မက်ဆိုးမက်ရင်း အော်ပြန်ပြီ
ထင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ငါက အိမ်ရှင်၊ ငါ့မှာ
တာဝန်ရှိတယ်၊ ဆင်းကြည့်တာကောင်းပါတယ်”

မင်းနေဟာ အတွေးနဲ့အတူ အိပ်ရာပေါ်က ဆတ်
ခနဲဆင်းလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ တစ်အိမ်လုံး မီးတွေမှောင်ကျသွား
တယ်။

ဒါကြောင့်မင်းနေဟာ ခေါင်းအုံးအောက်က ဓာတ်
မီးကို စမ်းယူလိုက်ရင်း အောက်ထပ်တိုဆင်းခဲ့တယ်။

“ဒေါ်ဝိုင်း... ဒေါ်ဝိုင်း... ခင်ဗျားဘယ်မှာလဲ”
မင်းနေဟာ အခန်းအနှံ့ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးရင်း ရှာဖွေ
မိတယ်။

မီးဖိုခန်း တံခါးဝကိုရောက်တော့ ခွေခွေကလေး
လဲကျနေတဲ့ ဒေါ်ဝိုင်းကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မင်းနေဟာ ဒေါ်ဝိုင်းနားကို စိုးရိမ်တကြီးပြေး
သွားပြီး...

“ဒေါ်ဝိုင်း... ဒေါ်ဝိုင်း... ဘာဖြစ်တာလဲ၊
သတိထားလေဗျာ၊ ဒေါ်ဝိုင်း...”

လို့ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့နားကို ဦးဖိုးကူရောက်လာ
ပြီး...

“မိဝိုင်း... ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာလေး၊ တစ်အိမ်
လုံး မှောင်ကျသွားတာမြင်လို့ ကျုပ်စိုးရိမ်ပြီး ဝင်လာ
တာ”

လို့ပြောရင်း ဒေါ်ဝိုင်းကို လှုပ်နှိုးပြန်တယ်။
သူတို့ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ဒေါ်ဝိုင်းကတော့ လုံးဝ

မလှုပ်ဘူး။

မင်းနေလည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး...

“ဦးဘိုးကူ... ရေပုံးယူပြီး သူခေါင်းပေါ်က လောင်း
ချလိုက်ဗျာ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဦးဘိုးကူလည်း ရေချိုးခန်းရှိရာပြေးသွားပြီး ရေပုံး
နဲ့အပြည့် ရေခပ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့... ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို ‘ငွမ်း’ ခနဲ
လောင်းချလိုက်တယ်။

ဒီတော့မှ ဒေါ်ဝိုင်းဟာ ညည်းညူသံနဲ့အတူ တ
ပြည်းပြည်း လှုပ်ရှားလာတယ်။

“ဒေါ်ဝိုင်း... ခင်ဗျား သတိရပြီလား... အာ
ပြစ်တာလဲ”

မင်းနေရဲ့ အမေးကြောင့် ဒေါ်ဝိုင်းဟာ မျက်လုံး

ကြီးပြူးလာပြီး...

MA O SAR

“ကျုပ်... ကျုပ် အိပ်ခါနီး တံခါးတွေလိုက်စစ်
ပါတယ်။ ထမင်းစားခန်းကို ရောက်တော့ ထမင်းစားပွဲ
မှာ ထိုင်ရင်းစားသောက်နေတဲ့ အရိပ်ကြီးကို တွေ့
လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး အော်လိုက်မိ
တယ်... ဒီအချိန်မှာပဲ အရိပ်ကြီးက ကျုပ်ရှိရာပြေး
လာပြီး ခေါင်းကိုရွိုက်သွားတော့တာပဲ”

လို့ ပြောလာတယ်။

ဒေါ်ဝိုင်းရဲ့ စကားကြောင့် မင်းနေဟာ မျက်မှောင်
ကြုတ် စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ရင်း...

“ဒါဆိုရင်တော့... အဲဒီ အရိပ်ကြီးကို တွေ့
အောင်ရှာရမယ်။ ဒီတော့... ဦးဘိုးကူနဲ့ ကျုပ်က
အိမ်အနှံ့ လိုက်ပြီးရှာကြမယ်။ ခင်ဗျားတို့ထင်သလို
မကောင်းဆိုးဝါးဆိုရင် တော်သေးတယ်။ လူဖြစ်နေရင်
ခက်ချည်ရဲ့။ ဒေါ်ဝိုင်းက ရွာထဲကိုသွားပြီးတော့ ဦးသာ
မောင်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၊ ကဲ... သွား
တော့၊ အချိန်မရှိဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

MA O SAR

မင်းနုနဲ့ရဲစကားကြောင့် ဒေါ်ဝိုင်းဟာ ကပြာကယာ
ထပြီး ရွာထဲသွားဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ဒေါ်ဝိုင်း ထွက်သွားတဲ့အခါ မင်းနေက...

“ဦးဖိုးကူ... ကျုပ်တို့ မိန်းခလုပ်ကို အရင်သွား
ကြည့်ကြမယ်၊ လာ...”

လို့ ပြောရင်း အိမ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်ဆောင်
ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

မိန်းခလုပ်ရှိရာကို ရောက်တော့ မင်းနေဟာ
ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်လိုက်ရင်း...

“မိန်းကတော့ မကျဘူးဗျ၊ မီးကြိုးတွေ ဘာဖြစ်ပြန်
ပြီလဲမသိဘူး၊ နေဦး... ဒီနားမှာ တစ်အိမ်လုံးကို
သွားတဲ့ မီးကြိုးတွေရှိတယ်... ကျုပ် ကြည့်လိုက်
ဦးမယ်”

လို့ ပြောဆိုရင်း မီးကြိုးရှိရာကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

မင်းနေဟာ မီးကြိုးရှိရာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်
တယ်။

တံခါးက ကျပ်နေတဲ့အတွက် အလွယ်တကူဖွင့်မရ
MA O SAR

ဘဲ ရှိနေတယ်။

ဒါကြောင့်... မင်းနေဟာ နံရံကိုလက်နဲ့ အား
ယူထောက်ရင်း တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ နံရံကိုထောက်ထားတဲ့ မင်းနေရဲ့
လက်ဟာ ကျွပ်ဝင်သွားပြီး၊ ‘ကျွီ’ခနဲ အသံကို ကြားလိုက်
ရတယ်။

“ဟာ... နံရံက ကျွပ်ဝင်သွားပါလား၊ ဘယ်လို
ဖြစ်တာပါလိမ့်”

မင်းနေဟာ တအံ့တသြရေရွတ်သံနဲ့အတူ ဦးဖိုးကူ
ကို ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးပြခိုင်းတယ်။

နံရံနဲ့ တစ်သားတည်းကျအောင် ပြုလုပ်ထားတဲ့
လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်တစ်ခု...

မင်းနေနဲ့ ဦးဖိုးကူဟာ လျှို့ဝှက်ပေါက်ကို ငဲ့ကြည့်
ရင်း...

“ဟာ... လှေကားတွေရှိတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဆင်း
ကြည့်ရအောင်”

လို့ ဦးဘိုးကူကိုပြောပြီး ရှေ့ကဦးဆောင် ဆင်း
MA O SAR

လိုက်တယ်။

“ဆရာလေး... သတိထားဆင်းနော်... တော်ကြာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိပဲ၊ ဒုက္ခတွေ့နေမယ်”

ဦးဘိုးကုရဲ့ စကားမဆုံးခင်မှာပဲ မင်းနေဟာ လှေကားရဲ့ အောက်ခြေကိုရောက်သွားပြီး...

“ဆင်းနေဖူး၊ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုဘဲ”

လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

ဦးဘိုးကုလည်း လှေကားထစ်အတိုင်း လိုက်ဆင်းခဲ့တယ်။

မင်းနေနဲ့ ဦးဘိုးကုဟာ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်နဲ့ အခန်းကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း တစ်နေရာအရောက်မှာ တော့ ဦးဘိုးကုက...

“ဟ... ဆရာလေး၊ သတိထားပြီးနားထောင်ကြည့်စမ်း၊ လူတစ်ယောက်စကားပြောနေသလို၊ သီချင်းညည်းနေသလို အသံကိုကြားနေရတယ်”

လို့ လေသံတီးတိုး ပြောတယ်။

မင်းနေဟာ နားစိုက်ထောင်လိုက်ရင်း...

MA O SAR

“ဟုတ်တယ်ဗျ... အသံက ဒီဘက်နဲ့ရဲထဲကကြားနေရတာ၊ ဒီမှာလည်း လျှို့ဝှက်ပေါက်ရှိအုံးမယ် ထင်တယ်”

လို့ ပြောပြီး နံရံအနီးကို ချည်းကပ်လိုက်တယ်။

နံရံနားရောက်တဲ့အခါ ဦးဘိုးကုဟာ လက်ကိုင်ကွင်းတစ်ခုကို ဆွဲမိသွားတယ်။

ဒီအခါမှာ နံရံဟာ တံခါးပွင့်သလို ‘ကျွီ’ ခနဲ ပွင့်သွားတော့တယ်။

မင်းနေနဲ့ ဦးဘိုးကုဟာ သတိကြီးစွာထားပြီး လျှို့ဝှက်ခန်းတွင်းကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ညည်းညူသံလို အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မင်းနေဟာ အသံလာရာဆီကို ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့...

သူတို့ကို ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ အဖြူရောင်အရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မင်းနေတို့ရဲ့ ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် အဖြူရောင်

MA O SAR

အရိပ်က နောက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ဟီး. . . ဟီး. . . ဟီး. . . ဟား. . .

ဟား. . . ”

ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ‘ဝုန်း’ ခနဲ ထပြေးတယ်။

“ဟား. . . ပြေးပြီဟေ့၊ လိုက်. . . လိုက်. . . ”

ဦးဘိုးကူနဲ့ မင်းနေဟာ ညာသံပေးရင်း အဖြူရိပ်
နောက်ကို ပြေးလိုက်ကြတယ်။

အဖြူရိပ်ဟာ လေထက်မြန်တဲ့ အမြန်နှုန်းနဲ့ မင်း
နေတို့ ဆင်းခဲ့တဲ့လှေကားအတိုင်း ပြေးတက်သွားတယ်။

မင်းနေတို့နှစ်ယောက်ဟာ အဖြူရိပ်နောက်ကနေ
ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ကြတယ်။

“မပြေးနဲ့. . . ဘယ်သူလဲ. . . မပြေးနဲ့. . . ”

မင်းနေရဲ့ အော်ဟစ်သံနဲ့အတူ အဖြူရိပ်ဟာ အိမ်
ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ် လှေကားအတိုင်း ပြေးတက်သွားပြန်တယ်။

မင်းနေနဲ့ ဦးဘိုးကူဟာ အမှောင်ထဲမှာ ဓာတ်မီး
တထိုးထိုးနဲ့ အပေါ်ထပ်ကို လိုက်တက်ကြပြန်တယ်။

သူတို့ အပေါ်ထပ်ကိုရောက်တော့ အဖြူရောင်

MA O SAR

အရိပ်ကြီးကို လုံးဝမတွေ့ရဘူး။

ဦးဘိုးကူဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ မျက်လုံးပြူး လိုက်

ကြည့်ရင်းက. . .

“ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ဒီနားလေးတင် ပျောက်
သွားတာ”

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

မင်းနေအိပ်ခန်းတက်သွားပြီး ရှာနေချိန်မှာ ဦးဘိုး
ကူတစ်ယောက်တည်း လှေကားထိပ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

“ဟေ့. . . ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့
စမ်း”

ဦးဘိုးကူက ဓာတ်မီးကြီးတရမ်းရမ်းနဲ့ အော်ဟစ်
ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ‘ဟီး. . . ဟီး. . . ဟား. . .
ဟား. . . ’ ဆိုတဲ့ ချောက်ကပ်ကပ်အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ
ပြန်တယ်။

ဦးဘိုးကူဟာ အသံဆိုးကြီးကြောင့် ကျောစိမ့်သလို
ခံစားလိုက်ရပြီး. . .

MA O SAR

၁၃၆

မအိုစာ

“ဘယ်သူလဲလို့ ပြောနေတယ်နော်၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့စမ်း”

လို့ ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

ဦးဘိုးကဲ့ရဲ့အသံကြောင့် မင်းနေဟာ လှေကား

ရှိရာကို လျှောက်လာတယ်။

ဦးဘိုးကဲ့ရှိရာ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့

မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေတဲ့ အဖြူရောင်အရိပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဦးဘိုးကဲ့... ခင်ဗျားရှေ့မှာ...”

မင်းနေရဲ့ သတိပေးသံကြောင့် ဦးဘိုးကဲ့ဟာ

ဓာတ်မီးကို ရမ်းထိုးနေရာမှ ရှေ့တည့်တည့်ကို ထိုးချိန်လိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာတော့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ၊ ဆံပင်ဖြူဖို့

ယိုးဖားလျားနဲ့ ကြောက်မတ်ဖွယ်မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ရတယ်။

ဦးဘိုးကဲ့ဟာ အဘွားကြီးရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့

ကြည့်ရင်း အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားပြီး...

MA O SAR

ပုဏ္ဏပျံ့ခံအိမ်

“ဟင်... ဒေါ်... ဒေါ်အိုစာ... ခင်...”

ခင်ဗျား ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေတုန်းပါလား”

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ အဘွားကြီးက ဦးဘိုးကဲ့ရှိရာကို တရွေ့

ရွေ့တိုးကပ်လာရင်း...

“ဟီး... ဟီး... ဟီး... ငါ့အိမ်ပေါ် ခိုးနေ

တဲ့လူတွေ၊ နင်တို့ကို အရှင်မထားဘူး၊ အသေသတ်ပစ်မယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

လို့ ကြုံးဝါးပြီး သူ့ရဲ့လက်ကို မြှောက်လိုက်တယ်။

အသွားချွန်ထက်နေတဲ့ ဓားရှည်တစ်ချောင်း အဘွား

ကြီးရဲ့ လက်မှာကိုင်ထားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဦးဘိုးကဲ့ဟာ အကြီးအကျယ် သွေးပျက်သွား

ပြီး...

“မဟုတ်ဘူး... ဒေါ်အိုစာ၊ ခင်ဗျားမှားနေ

ပြီ”

လို့ ရေရွတ်ရင်း ခြေလှမ်းကို နောက်ဆုတ်မိတယ်။

ဒီအခါမှာပဲ ဦးဘိုးကဲ့ဟာ လှေကားထိပ်ကနေ

MA O SAR

မအိုစာ

ခြေချော်ပြီး ရှည်လျားလှတဲ့ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ဒလိမ့်
ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။

“အား... ”

ဦးဘိုးကဲ့ရဲ့ အော်ဟစ်သံကြီးနဲ့အတူ မင်းနေဟာ
အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး...

“ဦးဘိုးကူ... ဦးဘိုးကူ...”

လို့ အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ ဒေါ်အိုစာဟာ မင်းနေရှိရာဘက် လှည့်
လိုက်ရင်း...

“ငါ့အိမ်ကို ခိုးတဲ့ကောင်တွေ၊ နင်တို့ကို အမျိုးဖြတ်
ပစ်ရမယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

လို့ ကြူးဝါးပြီး ဓားကြီးကို ဝံလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မင်းနေရှိရာကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာ

တယ်။

မင်းနေဟာ အဘွားကြီးကိုကြည့်ရင်း...

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်အိုစာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားညီမ
ဒေါ်မဲခဲဆီကနေ ဒီအိမ်ကြီးကိုဝယ်ခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျား

MA O SAR

ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်

ညီမ ဒေါ်မဲခဲဟာ ဒီနေ့ချိန်ထိ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး၊
ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်က ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ခင်ဗျားကို လိုက်
ရှာနေဆဲပါဗျာ။ ခင်ဗျားပြောသလို ကျုပ်က ခင်ဗျား
အိမ်ကို ခိုးပြီးတက်နေတာ မဟုတ်ရပါဘူး။”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်အိုစာဟာ အသံနက်
ကြီးနဲ့ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“နင်က အကြောက်အလန့် မရှိတဲ့ကောင်ပဲ...
နင့်ကို ကြောက်မလားဆိုပြီး၊ ငါ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့
ခြောက်လှန့်ခဲ့တယ်၊ နင်နဲ့တန်တာ ဓားပဲ၊ ဒီဓားနဲ့နင့်
ကို ဗိုက်ဖောက်ပြီး ကလီစာတွေ ဖောက်ပစ်ရမယ်၊
ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

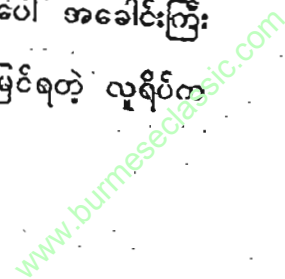
လို့ ပြောပြီး မင်းနေရှိရာ တိုးကင်လာတယ်။

မင်းနေဟာ ခြေလှမ်းကို နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း

က...

“ဒါ... ဒါဆို၊ ကျုပ် အိပ်ရာပေါ် အခေါင်းကြီး
လာထားတာ ခင်ဗျားပဲပေါ့၊ ကျုပ်မြင်ရတဲ့ လူရိပ်က
လည်း ခင်ဗျားပဲ”

MA O SAR

လို့ ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်အိုစာက...

“ဟုတ်တယ်... ဘာဖြစ်လဲ၊ ခေါင်မိုးပေါ်ကို နဲ့ပစ်ပြီး ချောက်လှန့်တာလည်း ငါ့ပဲ၊ သောင်ပြင်တ နေပြီး၊ ထိပ်ရဲ့ကျောပေါ် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းလိုက် တယ်၊ လိပ်ကသွားတော့ မီးလုံးတွေ ပြေးနေသလို ဖြစ်အောင် လုပ်တာလည်း ငါ့ပဲ၊ ပုဏ္ဏပျံ့စံအိဇကြီးက ဘယ်သူမှ အနားမကပ်ဝံ့အောင် လုပ်နိုင်တာ ဝိ အစွမ်းအစပဲ၊ ဟီး... ဟီး... ငါသာဒီအိဇကြီးပဲ၊ အရှင်သခင်မ၊ ဒီအိဇမှာ ဘယ်သူမှမနေစေရဘူး၊ နဂါး ကိုလည်း ငဲ့ပြည်ပို့ပစ်မယ်”

လို့ ကြုံးဝါးပြီး မင်းနေရဲ့အနီးကို ရောက်လာတယ်၊ မင်းနေဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ဓားကိုင်ထားတ

ဒေါ်အိုစာကြောင့် နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း ပြတင်းပေါက်ကိုရောက် သွားတယ်။

ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး ဆုတ်လို့မရတော့ဘူး။

ပြတင်းပေါက်က ပြုတ်ကျရင်လည်း ဇက်ကျိုးဒေ

မို့ပဲရှိတယ်။

MA O SAR

ခါကြောင့်...

“မ... မလုပ်နဲ့ ဒေါ်အိုစာ၊ ခင်ဗျား မှားမယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

လို့ အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်လိုက်မိတယ်။

ဒေါ်အိုစာဟာ သူ့ကို ဝါးစာမတတ် မျက်လုံးတွေနဲ့

စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့အနားကိုရောက်လာတယ်။

ပြီးတော့ ဓားကြီးကိုမြှောက်ကိုင်လိုက်ရင်း မင်းနေ ကို ခုတ်ပိုင်းဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

မင်းနေဟာ ဒေါ်အိုစာရဲ့လက်က လွတ်လမ်းမရှိ ဘူးဆိုတာ ခိုပိမိသွားတယ်။

ဒါကြောင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်တယ်။

ဒေါ်အိုစာဟာ ဟားတိုက်ရယ်မောသံနဲ့အတူ မင်းနေ ရဲ့ ရင်ဝကို ဓားနဲ့အားကုန် ထိုးစိုက်လိုက်တော့တယ်။

မင်းနေလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ‘အား’ခနဲ အော်ဟစ် လိုက်မိတယ်။

“ကိုမင်းနေ... ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ် ဖောက်ပြန်ပြီး လူသတ်မှုကျူးလွန်ဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ MA O SAR

၁၄၂

မေတ္တာ

ဒေါ်အိမ်စာကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းဆီးလိုက်ပါပြီ”

ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် မင်းနေဟာ လန့်ဖျန်ပြီး မျက်လုံးကိုခွင့်ကြည့်မိတယ်။ ဦးသာမောင်၊ ဒေါ်ဝိုင်းတို့နဲ့ အတူ ဒေါ်စို အကိုဖမ်းဆီးထားတဲ့ တပ်သားတွေကိုပါ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒီအခါမှ မင်းနေဟာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်နိုင်တယ်။

ဒေါ်အိမ်စာဟာ သူ့ကို ဒေါ်ဆောင်သွားတဲ့ ရဲတွေရဲ့ လက်ကနေ အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း...

“ဟား... ဟား... ဟား... ငါသာလျှင် ပုဏ္ဏပျံ့စံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မ၊ ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်... ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်... ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

ပုဏ္ဏပျံ့စံအိမ်

မေတ္တာ

MA O SAR